

รายงานการวิจัย
การพัฒนาทักษะทางคณิตศาสตร์ของเด็กปฐมวัย
โดยใช้นิทานและวรรณกรรม

นางสาวเนตรนภา ช่องงาม
รหัส 571031321146

รายงานนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต
สาขาการศึกษาปฐมวัย
มหาวิทยาลัยสวนดุสิต
พ.ศ. 2559

ชื่อวิจัย	การพัฒนาทักษะทางคณิตศาสตร์ของเด็กปฐมวัยโดยใช้นิทานและวรรณกรรม
ชื่อผู้วิจัย	นางสาวเนตรนภา ช่องงาม
ปีที่วิจัย	พ.ศ. 2560
สถานที่วิจัย	ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กองค์การบริหารส่วนตำบลหนองบัวศาลา

บทคัดย่อ

การใช้นิทานและวรรณกรรมเพื่อพัฒนาความสามารถด้านทักษะทางคณิตศาสตร์สำหรับเด็กปฐมวัย ครั้งนี้มีจุดมุ่งหมาย 1).เพื่อศึกษาความสามารถด้านทักษะทางคณิตศาสตร์ของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังการจัดประสบการณ์โดยใช้นิทานและวรรณกรรม 2).เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านทักษะทางคณิตศาสตร์ของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังการจัดประสบการณ์โดยใช้นิทานและวรรณกรรมกลุ่มเป้าหมายในการวิจัยคือนักเรียนชาย-หญิงอายุ 3 ปีชั้นเด็กเล็กปีที่ 1 ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กองค์การบริหารส่วนตำบลหนองบัวศาลา สังกัดองค์การบริหารส่วนตำบลหนองบัวศาลา อำเภอเมือง นครราชสีมา จังหวัดนครราชสีมา ด้วยการสุ่มแบบเจาะจงจำนวน 5 คน นวัตกรรมในการวิจัยครั้งนี้คือการใช้ นิทานที่มีเนื้อหาเพื่อพัฒนาทักษะความสามารถทางคณิตศาสตร์ เครื่องมือที่ใช้เก็บรวบรวมข้อมูลได้แก่ 1. แบบประเมินทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์เด็กปฐมวัย 2.แผนการจัดประสบการณ์โดยใช้นิทานและ วรรณกรรมจำนวน 5 แผน 3.แบบบันทึกผลการใช้แผนการจัดประสบการณ์ดำเนินการทดลองทั้งสิ้น 1 สัปดาห์ รวม 5 วัน วิเคราะห์ข้อมูล โดยการหาค่าเฉลี่ย และ หาค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิจัย พบว่า การพัฒนาทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์ของเด็กปฐมวัย หลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้การสอนในรูปแบบกิจกรรมโดยใช้นิทานและวรรณกรรม มีทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์ โดยรวมและจำแนกรายทักษะมีค่าเฉลี่ยสูงขึ้นและอยู่ในระดับดีมาก เมื่อเปรียบเทียบก่อนและหลังการทดลองมีคะแนนความสามารถทางทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์โดยรวมทุกทักษะที่เพิ่มขึ้น โดยมีระดับคะแนนความก้าวหน้า อยู่ที่ 2-4 คะแนน

สารบัญ

บทที่	หน้า
บทคัดย่อ	2
สารบัญ	3
1 บทนำ	5
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	5
จุดมุ่งหมายของการวิจัย	6
ขอบเขตของการวิจัย	6
สมมติฐานการวิจัย	6
ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย	6
นิยามศัพท์เฉพาะ	7
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	8
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเล่นนิทาน	8
ความหมายของนิทาน	8
ความหมายของการเล่นนิทาน	9
ประเภทของนิทาน	10
จุดประสงค์ของการเล่นนิทาน	11
รูปแบบการเล่นนิทาน	12
วิธีการเล่นนิทาน	14
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์	16
ความหมายของทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์ของเด็กปฐมวัย	16
ความสำคัญของทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์	17
จุดมุ่งหมายในการเตรียมทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์	17
ทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์สำหรับเด็กปฐมวัย	18
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์	20
3 วิธีดำเนินการวิจัย	22
กลุ่มเป้าหมาย	22
แผนแบบการทดลอง	22
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	22
การสร้าง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	23
การดำเนินการทดลอง	24
เนื้อหา	25
ระยะเวลาทดลอง	26
การวิเคราะห์ข้อมูล	26

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	28
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	28
การวิเคราะห์ข้อมูล	28
5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	30
จุดมุ่งหมายของการวิจัย	30
สมมติฐานการวิจัย	30
ขอบเขตของการวิจัย	30
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	31
วิธีดำเนินการวิจัย	31
สถิติที่ใช้ในการวิจัย	31
อภิปรายผล	32
ข้อเสนอแนะ	33
บรรณานุกรม	35
ภาคผนวก	
ภาคผนวก ก	38
ภาคผนวก ข	53
ภาคผนวก ค	67
ภาคผนวก ง	69
ภาคผนวก จ	73
ประวัติผู้วิจัย	75

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ทรัพยากรมนุษย์นับเป็นทรัพยากรที่สำคัญในการพัฒนาประเทศ ประเทศใดที่คนในชาติมีความรู้ ประเทศนั้นย่อมมีความเจริญรุ่งเรือง ดังนั้นประเทศต่างๆ จึงให้ความสำคัญต่อการพัฒนานคนในชาติของตนโดยการให้ความสำคัญต่อการให้การศึกษาแก่คนในชาติเพราะการศึกษาคือการพัฒนาให้คนมีความรู้ที่สามารถสร้างตนให้มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมสูงขึ้นสร้างชาติให้อยู่อย่างมีความสุขและรุ่งเรืองได้ (สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี. 2542:86) ซึ่งการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ควรต้องเริ่มต้นตั้งแต่ปฐมวัยเด็กจึงเป็นทรัพยากรมนุษย์ที่มีค่ายิ่งเป็นผู้สืบทอดมรดกทางวัฒนธรรมและความเป็นมนุษย์เป็นพลังสำคัญในการพัฒนาประเทศอนาคตของชาติจึงขึ้นอยู่กับคุณภาพของเด็ก เด็กที่สมบูรณ์ทั้งทางด้านร่างกายจิตใจมีพัฒนาการทุกด้านที่เหมาะสมกับวัยจะเป็นที่สามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุขและเป็นประโยชน์ต่อสังคมและประเทศชาติเด็กในวัยเริ่มแรกของชีวิตหรือที่เรียกว่า “เด็กปฐมวัย” คือวัยตั้งแต่แรกเกิดจนถึง 6 ปีจัดได้เป็นระยะที่สำคัญที่สุดของชีวิตทั้งนี้เพราะพัฒนาการทุกด้านของมนุษย์ทั้งด้านร่างกาย อารมณ์สังคม โดยเฉพาะด้านสติปัญญาจะเจริญมากที่สุดในช่วงนี้(เยาวพาเดชะคุปต์. 2542:12) การพัฒนาเด็กปฐมวัยต้องครอบคลุมทั้งร่างกาย จิตใจ สังคมและสติปัญญา คณิตศาสตร์นับเป็นความสามารถทางสติปัญญาและเป็นทักษะด้านหนึ่ง ที่ควรส่งเสริมและจัดประสบการณ์ให้กับเด็ก เนื่องจากคณิตศาสตร์เป็นวิชาที่มีความเกี่ยวข้องกับการดำรงชีวิตประจำวัน ถ้ามองไปรอบๆตัวจะเห็นว่าชีวิตเราเกี่ยวข้องกับคณิตศาสตร์มากมายเริ่มตั้งแต่ เลขที่บ้าน ทะเบียนบ้าน ทะเบียนรถ ปฏิทินนาฬิกา เวลา การซื้อขาย การคมนาคมและการติดต่อสื่อสาร สิ่งเหล่านี้ล้วนเกี่ยวข้องกับคณิตศาสตร์ด้วยทั้งสิ้น(นิตยาประพฤติกิจ. 2537:241)

ในปัจจุบันได้มีการจัดประสบการณ์ทางคณิตศาสตร์สำหรับเด็กปฐมวัยโดยใช้วิธีการสอนที่หลากหลายจากการศึกษาวิจัยพบว่าได้มีผู้นำวิธีการสอนแบบต่างๆมาใช้ในการพัฒนาทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์สำหรับเด็กปฐมวัยซึ่งเป็นการพัฒนาความคิดของมนุษย์ทำให้มนุษย์มีความคิดสร้างสรรค์คิดอย่างมีเหตุผลจึงมีการส่งเสริมทักษะคณิตศาสตร์ให้กับเด็กตั้งแต่ระดับปฐมวัยซึ่งเป็นการวางรากฐานที่สำคัญในการเรียนรู้จากการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเด็กปฐมวัยชั้นเด็กเล็กปีที่ 1/3 ของศูนย์พัฒนาเด็กเล็กองค์การบริหารส่วนตำบลหนองบัวศาลาผู้วิจัยพบว่าเด็กยังมีความสามารถด้านทักษะทางคณิตศาสตร์ไม่เป็นไปตามกรอบมาตรฐานการเรียนรู้คณิตศาสตร์ปฐมวัย

จากการศึกษากรอบมาตรฐานการเรียนรู้คณิตศาสตร์ปฐมวัยนั้นเด็กจะต้องสามารถนับเลขรู้ค่าตัวเลข (จำนวน) จับคู่เปรียบเทียบและเรียงลำดับได้ (สสวท. 2551:5) แต่เมื่อพิจารณาเฉพาะกรณีเด็กปฐมวัยชั้นเด็กเล็กปีที่ 1/3 ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กองค์การบริหารส่วนตำบลหนองบัวศาลา และจากการสังเกตพฤติกรรมขณะปฏิบัติการสอนของครูพบว่าเด็กยังไม่มีความสามารถด้านทักษะทางคณิตศาสตร์ดังกล่าวผู้วิจัยจึงสนใจใช้กระบวนการวิจัยเพื่อพัฒนาความสามารถด้านทักษะทางคณิตศาสตร์ของเด็กปฐมวัย

โดยการนำแนวทางการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ ในรูปแบบต่างๆ เช่น การร้องเพลง การทดลอง การเล่นเกมและวรรณกรรม อันจะส่งผลต่อพัฒนาการเรียนรู้ของเด็กปฐมวัย

จากการพิจารณา พบว่า นิทานและวรรณกรรม ช่วยส่งเสริมจินตนาการความคิดสร้างสรรค์ให้เด็กได้เป็นอย่างดี และเนื่องจากเนื้อหาวิชาทางคณิตศาสตร์เป็นนามธรรมยากแก่ความเข้าใจไม่มีแรงจูงใจให้เด็กอยากเรียนนิทานจะช่วยให้เด็กได้รับความเพลิดเพลินและเรียนรู้ไปด้วยอย่างสนุกสนานยังเป็นการสร้างเจตคติที่ดี

เกี่ยวกับคณิตศาสตร์ ดังงานวิจัยของขวัญนุช บุญอยู่สง (2545 : 51) และปูพื้นฐานความสามารถด้านทักษะทางคณิตศาสตร์ในชั้นสูงต่อไป

จุดมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสามารถด้านทักษะทางคณิตศาสตร์ของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังการจัดประสบการณ์โดยใช้นิทานและวรรณกรรม
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านทักษะทางคณิตศาสตร์ของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังการจัดประสบการณ์โดยใช้นิทานและวรรณกรรม

ขอบเขตของการวิจัย

1. กลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมาย ได้แก่ นักเรียน ชาย-หญิง อายุ 3-4 ปี ชั้นเด็กเล็กปีที่ 1 ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กองค์การบริหารส่วนตำบลหนองบัวศาลา สังกัดองค์การบริหารส่วนตำบลหนองบัวศาลา อำเภอเมืองนครราชสีมา จังหวัดนครราชสีมา

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ เด็กปฐมวัยชั้นเด็กเล็กปีที่ 1/3 ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กองค์การบริหารส่วนตำบลหนองบัวศาลา สังกัดองค์การบริหารส่วนตำบลหนองบัวศาลา อำเภอเมืองนครราชสีมา จังหวัดนครราชสีมา จำนวน 5 คน ซึ่งได้จากการเลือกแบบเจาะจง

ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยใช้เวลาในการวิจัย 1 สัปดาห์ เป็นเวลา 5 วัน วันละ 25 นาที โดยทดลองในช่วงเช้า 09.30 - 10.30 น. ในวันจันทร์ - ศุกร์

ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรต้น คือ การเล่านิทานและวรรณกรรม

ตัวแปรตาม ได้แก่ ความสามารถด้านทักษะทางคณิตศาสตร์ ดังนี้

- การนับปากเปล่า 1 – 10
- การรู้ค่ารู้จำนวน 1 – 5

สมมติฐานการวิจัย

เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมโดยใช้นิทานและวรรณกรรมเป็นสื่อเสริมประสบการณ์จะพัฒนาความสามารถด้านทักษะทางคณิตศาสตร์ได้สูงกว่าก่อนได้รับการจัดกิจกรรมโดยใช้นิทานและวรรณกรรมเป็นสื่อเสริมประสบการณ์

นิยามศัพท์เฉพาะ

1.เด็กปฐมวัย หมายถึง นักเรียน ชาย-หญิง อายุ 3-4 ปี ชั้นเด็กเล็กปีที่ 1/3 ศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก องค์การบริหารส่วนตำบลหนองบัวศาลา สังกัดองค์การบริหารส่วนตำบลหนองบัวศาลา อำเภอเมือง นครราชสีมา จังหวัดนครราชสีมา

2.นิทานและวรรณกรรม หมายถึง เรื่องสั้นที่มีเนื้อหาสาระเน้นพัฒนาทักษะด้านคณิตศาสตร์ เรื่องการนับและการรู้ค่าจำนวนตัวเลข 5 เรื่อง ได้แก่ นิทานเรื่องคุณหนึ่งชวนนับ คุณสองชวนนับ คุณสามชวนนับ คุณสี่ชวนนับ คุณห้าชวนนับ หลานปั้นนับเลข ฝาแฝดตัวกลม ถ่มมยักซ์จุ่มจิม ลูกเปิดหัวตัว

3.ความสามารถที่เป็นพื้นฐานการเรียนรู้ทางคณิตศาสตร์ของเด็กปฐมวัยจำแนกเป็น 2 ด้าน ดังนี้

3.1 การนับปากเปล่า 1 – 10 หมายถึง ความสามารถในการนับเลข 1 ถึง 2 หรือ 1 ถึง 10 หรือ 1 ถึง 20 ตามอายุเด็ก

3.2 การรู้ค่ารู้จำนวน หมายถึง ความสามารถในการเรียงลำดับ มากไปน้อย หรือน้อยไปมาก

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องและได้นำเสนอตามหัวข้อต่อไปนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเล่านิทาน

- 1.1 ความหมายของนิทาน
- 1.2 ความหมายของการเล่านิทาน
- 1.3 ประเภทของนิทาน
- 1.4 จุดประสงค์ของการเล่านิทาน
- 1.5 รูปแบบการเล่านิทาน
- 1.6 วิธีการเล่านิทาน

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์

- 2.1 ความหมายของทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์ของเด็กปฐมวัย
- 2.2 ความสำคัญของทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์
- 2.3 จุดมุ่งหมายในการเตรียมทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์
- 2.4 ทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์สำหรับเด็กปฐมวัย
- 2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนิทาน

1.1 ความหมายของนิทาน

จันทร์เพ็ญ สุภาพล (2535 : 26) กล่าวว่า นิทาน หมายถึง เรื่องราวที่เล่าสืบต่อกันมาโดยอิงความจริงหรือจินตนาการมีวัตถุประสงค์ให้ความสนุกสนาน แฝงความคิดสอนใจเพื่อให้เกิดการเรียนรู้จากเนื้อหาในนิทาน

กุลวรา ชูพงศ์ไพโรจน์ (2535 : 8) ให้ความหมายของนิทานว่าหมายถึงเรื่องราวที่เล่าสืบต่อกันมาตั้งแต่สมัยโบราณเป็นการผูกเรื่องเพื่อให้ผู้ฟังเกิดความสุขสนุกสนานแฝงคาสอนจรรยาในชีวิตเป็นการถ่ายทอดวัฒนธรรมต่อเนื่องของผู้เล่าให้คนรุ่นใหม่ฟัง

เกริก ยूनพันธ์ (2539 : 16) ให้ความหมายของนิทาน ว่าเป็นเรื่องราวที่เล่าสืบทอดต่อกันมาตั้งแต่โบราณโดยมีเนื้อหาที่เล่าเป็นการปลูกฝังคุณธรรม จริยธรรม คุณงามความดี เพื่อปลูกจิตสำนึกของคนให้ประพฤติปฏิบัติอยู่ในความดีและเป็นตัวอย่างแก่สังคม

ครุรักษ์ ภิรมย์รักษ์ (2540 : 45) กล่าวว่า นิทานเป็นเรื่องราวที่เล่าสืบต่อกันมาโดยวัตถุประสงค์เพื่อสืบทอดประสบการณ์ ความคิดหรือค่านิยมบางอย่างให้ผู้ฟังพร้อมทั้งสอดแทรกความสนุกสนานเพลิดเพลินไปพร้อมๆกัน

กุลยา ตันติผลาชีวะ (2541 : 210) ให้ความหมายไว้ว่า นิทาน คือ สื่อที่มีประสิทธิภาพสำหรับการสร้างการเรียนรู้ให้กับเด็กปฐมวัยไม่มีเด็กคนใดไม่ชอบฟังนิทานนิทานสามารถสร้างจินตนาการความฝัน ความคิดความเข้าใจและการรับรู้ให้กับเด็ก

วันเนาว์ ยูเด็น (2542 : คานา) ให้ความหมายไว้ว่า นิทาน คือ ชีวิตเรื่องราวในนิทานแท้ที่จริงเป็นเรื่องราวของชีวิตนิทานไม่ใช่เรื่องสำหรับเพียงเพื่อฟังอ่านเพื่อสนุกหรือรับคาสอนที่แทรกอยู่เท่านั้น

สันทพัฒน์ อรุณธาริ (2542 : 2) ให้ความหมายว่า นิทาน คือ เรื่องที่มีผู้แต่งขึ้นใหม่โดยยึดความสนุกสนานเพลิดเพลินเป็นการเล่าเรื่องให้เข้ากับสถานการณ์ในเวลานั้นๆซึ่งสอดแทรกคุณธรรมจริยธรรมคติสอนใจที่ฟังประสงคิให้ผู้ฟังนำไปใช้ในชีวิตจากเนื้อหาของนิทานเพื่อใช้เป็นสื่อในการสร้างการเรียนรู้ให้กับเด็ก

วาโร เพ็งสวัสดิ์ (2542 : 138) ได้กล่าวว่า นิทานและการเล่าเรื่อง หมายถึง เรื่องราวที่เล่าต่อกันมาเป็นเวลานานเพื่อความสนุกสนานเพลิดเพลินและให้ความรู้เพื่อเป็นคนดีอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุขและบางครั้งก็สอดแทรกคติและคุณธรรมเพื่อสอนใจลงไปด้วยในระหว่างการเล่าเรื่องให้เด็กฟังอาจมีการสนทนาโต้ตอบอภิปรายซักถามแสดงข้อคิดเห็นและแสดงท่าทางประกอบเรื่องราวก็ได้ขึ้นอยู่กับจุดมุ่งหมายของการเล่านิทาน

สมศักดิ์ปริบูรณ์ (2542 : 48) สรุปความหมายของนิทานไว้ว่า

1. เป็นเรื่องราวที่ผูกขึ้น
2. เป็นเรื่องราวที่ใช้วาจาเป็นสื่อในการถ่ายทอด
3. เป็นบทประพันธ์ที่มีลีลาการเล่าแบบเป็นกันเองทานองการเล่าด้วยวาจา
4. เป็นเรื่องเล่าที่มีจุดประสงค์หลักเพื่อความบันเทิงใจและมีสิ่งสอนใจเป็น

จุดประสงค์รอง

สรุปได้ว่า นิทานเป็นเรื่องราวที่แต่งขึ้นมาด้วยการผูกเรื่องขึ้นโดยอาศัยประวัติของความจริงบ้าง เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงบ้างหรืออาจเป็นเรื่องราวที่แต่งขึ้นมาจากจินตนาการหรืออิงความจริงมีวัตถุประสงค์เพื่อความสนุกสนานเพลิดเพลินสอดแทรกแง่คิดคติสอนใจและแฝงด้วยการปลูกฝังคุณธรรมจริยธรรมอันดีงามเพื่อให้ผู้ฟังนำไปเป็นแนวทางปฏิบัติตนที่ดีในการอยู่ร่วมกันในสังคม

1.2 ความหมายของการเล่านิทาน

กรมวิชาการ (2543 : 98-99) ได้กล่าวว่า การเล่านิทานถือได้ว่าเป็นศิลปะดั้งเดิมอย่างหนึ่งในการสื่อความหมายทางวาจาของมนุษย์การเล่านิทานนาความสุขให้แก่ผู้ฟังและผู้เล่าพอกันถือเป็นวิธีหนึ่งที่จะใช้เป็นเครื่องชักจูงให้เกิดความอยากอ่านหนังสือขึ้นมาบ้าง(กรมวิชาการ, 2543 : 98-99) นอกจากนั้นยังสามารถใช้นิทานเป็นสื่อนำไปสู่การเรียนการสอนต่างๆและนิทานยังคงใช้เป็นส่วนสำคัญยิ่งของการสอนเด็กในระดับปฐมวัยจุดมุ่งหมายในการเล่านิทานเพื่อพัฒนาทักษะในด้านการใช้ภาษา การฟัง พูด คิด ถาม สังเกต ซึ่งเป็นพื้นฐานนำเด็กไปสู่การอ่านในโอกาสต่อไป นอกจากนั้นคณะกรรมการกลุ่มผลิตชุดวิชาสื่อการสอนระดับปฐมวัยศึกษา (2547 : 248) ได้กล่าวว่า นิทานยังเป็นตัวกลางถ่ายทอดความรู้ความเข้าใจอารมณ์ความรู้สึก ความสนใจประสบการณ์ทัศนคติและค่านิยมที่เหมาะสมสำหรับเด็กมาใช้เล่านิทานเพื่อช่วยให้เด็กปรับตัวและเตรียมรับสถานการณ์ในชีวิตประจำวัน

เกริก ยุ้นพันธ์ (2539 : 35) การเล่านิทาน คือ ผู้ที่มีความสามารถในการเล่าเรื่องราวผู้เล่าแต่ละคน มักจะมีลักษณะเด่นพิเศษแตกต่างกันบางคนใช้เสียงเป็นสื่อสร้างความสนใจบางคนอาจใช้ท่าทางประกอบการเล่า แล้วเกิดความสนุกสนานบางคนสร้างสื่อหรืออุปกรณ์ช่วยในการเล่าให้เกิดความตื่นตาตื่นใจ

พัชรี ไชยะสนิท (2535:80) ได้กล่าวว่า การเล่านิทาน หมายถึง การเล่าเรื่องให้เด็กฟังและสนทนาโต้ตอบอภิปรายซักถาม แสดงความคิดเห็น และแสดงท่าทางประกอบเรื่องราวหรือประสบการณ์รอบตัวทั้งนี้ขึ้นอยู่กับจุดมุ่งหมายของการเล่า เช่นเดียวกับคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2537 : 31-32) ได้กล่าวว่าการเล่านิทาน หมายถึง การเล่าเรื่องให้เด็กฟังและสนทนาโต้ตอบอภิปรายซักถามแสดงข้อคิดเห็นและท่าทางประกอบเรื่องราวหรือประสบการณ์รอบตัวทั้งนี้ขึ้นอยู่กับจุดมุ่งหมายของการเล่าและ เนื่อน้อง สนับบุญ (2541 : 35) ได้กล่าวว่าการเล่านิทาน หมายถึง การถ่ายทอดเรื่องราวของนิทานให้เด็กเข้าใจด้วยการเล่าโดยใช้ น้ำเสียง ท่าทาง สื่อวัสดุ ตลอดจนวิธีการประกอบการเล่าและยังครอบคลุมถึงการส่งเสริมให้เด็กได้มีโอกาสเป็นผู้เล่าด้วยตนเอง

สรุปได้ว่า การเล่านิทาน หมายถึง วิธีการในการถ่ายทอดเรื่องราวของนิทานให้เด็กได้ฟังไม่ว่าจะเป็น โดยใช้น้ำเสียงท่าทางประกอบเรื่องราวสื่อวัสดุอุปกรณ์ ตลอดจนการส่งเสริมให้เด็กได้มีโอกาสเป็นผู้เล่าด้วยตนเอง

1.3 ประเภทของนิทาน

เกริก ยุ้นพันธ์ (2539 : 20 - 22) กล่าวถึง การแบ่งประเภทของนิทานตามรูปแบบของนิทานและตามเนื้อหาสาระที่เป็นเรื่องราวของนิทานแบ่งออกเป็นประเภทต่างๆ 8 ประเภท คือ

1. เทพนิยายหรือเรื่องราวปรัมปราเป็นนิทานหรือนิยายที่เกินเลยความเป็นจริงของมนุษย์ส่วนใหญ่เป็นเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับอภินิหาร ตัวเอกหรือตัวละครเด่นๆจะมีอภินิหารหรือเวทมนต์ฤทธิ์เดช ฉากหรือสถานที่ในเรื่องมักเป็นสถานที่พิเศษหรือถูกกำหนดขึ้นมา เช่น สรวงสวรรค์หรือเมืองบาดาลมีพระเอกเป็นเจ้าชายมีนางเอกเป็นเจ้าหญิงมีนางฟ้ามีเทวดามียักษ์เป็นต้น

2. นิทานประจำท้องถิ่นหรือนิทานพื้นบ้าน มักเป็นนิทานที่ถูกเล่าขานตกทอดต่อเนื่องกันมาเป็นเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับตำนานพื้นบ้าน ประวัติความเป็นมาของท้องถิ่น ภูเขาทะเล แม่น้ำ เรื่องราวของโบราณวัตถุที่มีเหตุแห่งที่มาของการสร้าง การคิด ฯลฯ

3. นิทานคติสอนใจ เป็นนิทานที่เรียบเรียงเชิงเปรียบเทียบกับชีวิตและความเป็นอยู่ร่วมกันในสังคมให้บังเกิดผลในการดำรงชีวิตและความเป็นอยู่ให้พึงพิถีพิถันละเอียดรอบคอบและไม่ประมาทช่วยเหลือหรือเมตตาต่อผู้อื่นและอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข

4. นิทานวีรบุรุษ เป็นนิทานที่กล่าวอ้างถึงบุคคลที่มีความสามารถองอาจกล้าหาญ มักเป็นเรื่องถ่ายทอดเรื่องจริงของบุคคลสำคัญ ๆ ไว้ มักสร้างฉากหรือสถานการณ์ที่น่าตื่นเต้นเกินความเป็นจริงเพื่อให้เรื่องราวสนุกสนานทำให้เกิดความรู้สึกคล้อยตามว่าบุคคลที่เป็นบรรพบุรุษนั้นมีความสามารถและน่าสนใจจริงๆ

5. นิทานอธิบายเหตุ เป็นเรื่องราวของเหตุที่มาจากสิ่งหนึ่งสิ่งใดและอธิบายพร้อมตอบคำถามเรื่องราวนั้นๆด้วยเช่นเรื่องกระต่ายในดวงจันทร์ทำไมน้ำทะเลจึงเค็มกับกาเป็นต้น

6. เทพปกรณัม เป็นนิทานที่เกี่ยวกับความเชื่อโดยเฉพาะตัวบุคคลที่มีอภินิหารเหนือความเป็นจริง ลึกลับได้แก่ พระอินทร์ พระพรหม ทศกัณฐ์ เป็นต้น

7. นิทานที่มีตัวสัตว์เป็นตัวเอก เปรียบเทียบเรื่องราวเกี่ยวกับชีวิตมนุษย์ที่อยู่ร่วมกันในสังคมสอนจริยธรรมแฝงแง่คิดและแนวทางแก้ไข บางครั้งสอนแบบทางอ้อม ผู้อ่านหรือผู้ฟังจะต้องพิจารณาเองเป็นเรื่องบันเทิงคดีที่สนุกสนาน

8. นิทานตลกขบขัน เป็นเรื่องเปรียบเทียบชีวิตความเป็นอยู่แต่มีมุขที่ตลกขบขันสนุกสนานทำให้เกิดความรู้สึกเป็นสุขเนื้อเรื่องเกี่ยวกับไหวพริบเรื่องราวแปลกๆ เรื่องเหลือเชื่อเรื่องเกินความจริง เป็นต้น

นิทานมีหลายประเภทด้วยกัน การแยกประเภทนิทานขึ้นอยู่กับลักษณะของเรื่องและที่มาของนิทานเป็นสำคัญซึ่งจะขอแบ่งประเภทของนิทานออกเป็น 8 ประเภท (สันทพันธ์อรุณธาริ , 2542 : 17) ตามสภาพการณ์ปัจจุบันดังนี้

1. นิทานปรัมปรา
2. นิทานท้องถิ่น
3. นิทานเทพนิยาย
4. นิทานตลกขบขัน
5. นิทานสร้างเสริมคุณธรรม
6. นิทานเรื่องเกี่ยวกับสัตว์
7. นิทานที่ให้ความรู้เฉพาะเรื่องเช่นเรื่องยาเสพติดเรื่องสิ่งแวดล้อม เป็นต้น
8. นิทานส่งเสริมจินตนาการและความคิดสร้างสรรค์

สรุปว่า นิทานมีหลายประเภทซึ่งสามารถจำแนกออกเป็นหมวดใหญ่ๆ ได้ 2 หมวดด้วยกัน คือนิทานสมัยเก่า มีเนื้อหาเกี่ยวกับความเชื่อต่างๆ ส่งเสริมคุณธรรม เช่น ศาสนา ประเพณีวัฒนธรรมและอภินิหาร เป็นต้น

1.4 จุดประสงค์ของการเล่านิทาน

กรมวิชาการ (2546 : 143-144) ได้ให้ข้อคิดในการเล่านิทานเพื่อนำเด็กปฐมวัยไปสู่การอ่าน ดังนี้

1. ฝึกการฟัง การที่ได้มีความสนใจและตั้งใจฟังเด็กจะสามารถจดจำชื่อ ลักษณะตัวละคร ความต่อเนื่องของเรื่องราวได้ ได้รู้จักคำศัพท์ใหม่ ขณะที่ครูเล่าเด็กมีอารมณ์คล้อยตามเรื่องราวเป็นอย่างดี
2. ฝึกการพูด ครูให้เด็กหัดพูดคำศัพท์ใหม่ ข้อความบางตอน หรือคำกลอนง่ายๆ จากนิทานให้เด็กมีส่วนร่วมในการเล่านิทาน เช่น การวิจารณ์นิทานที่ได้ฟังตอบคำถามจากเรื่องหรือหัดเล่าเรื่องที่ตนเองชอบ
3. ฝึกการสังเกต เด็กทุกคนมักช่างสังเกตและจะมีคำถามอะไรหรือทำไมอยู่เสมอ ครูผู้เล่าจะต้องตอบข้อสงสัยนั้นให้เป็นที่พอใจ อาจเป็นขณะที่กำลังเล่า หากไม่เป็นการขัดจังหวะการเล่ามากเกินไป หรืออาจบอกให้รอจนครูเล่าจบก่อนการให้ข้อสงสัยเป็นการตอบสนองความอยากรู้เพื่อพัฒนาสมองและเพิ่มพูนประสบการณ์ให้กับเด็กมากขึ้น

สรุปได้ว่าการเล่านิทานหรืออ่านนิทานให้เด็กฟังสามารถส่งเสริมทักษะทางภาษาให้กับเด็กได้ดีทั้งการฟังการพูด การรู้จักคำศัพท์ใหม่ การเพิ่มพูนประสบการณ์และสนองต่อธรรมชาติและความต้องการของเด็ก

กุหลาบ ต้นติผลาชีวะ (2547 : 226) ได้กล่าวว่า การเล่านิทานให้เด็กฟังนั้นมีเป้าหมายสำคัญอยู่ 3 ประการคือ

1. ต้องการให้เด็กได้พัฒนาภาษาและความคิด การเล่านิทานจึงไม่ควรมาจากครูคนเดียว ครูควรให้เด็กเป็นผู้เล่านิทานเองด้วยเพราะการให้เด็กเป็นผู้เล่านิทานเองจะช่วยให้เด็กได้แสดงออกถึงความรู้สึก ได้ขยายความคิดของตนเองให้กระจ่างและพัฒนาทางภาษา การเริ่มต้นให้เด็กเล่านิทานอาจใช้คำถามนำใช้ภาพหรือเริ่มต้นเรื่องให้ก็ได้แต่ถ้าเป็นนิทานที่ครูเล่าเองควรมีการถามตอบโต้ที่ให้แก่เด็กคิดระหว่างการเล่านิทานด้วย

2. สร้างความรักการอ่านหนังสือให้กับเด็ก เวลาเล่านิทานเป็นเวลาที่จะสร้างความสนใจในการอ่านหนังสือให้กับเด็กมาก ครูควรเตรียมพร้อมโดยการอ่านนิทานเล่มที่จะเล่าให้เข้าใจจำได้เวลาอ่านให้เปิดหนังสือเสมอตาเด็ก ตามครูจับที่เด็กคอยสังเกตเวลาเล่านิทาน ควรจัดเป็นกลุ่มเล็ก 4-5 คนถ้าทำไม่ได้ ก็ให้เด็กนั่งเป็นวงเห็นหน้าครูชัดเจนและครูเห็นเด็กทุกคนถ้าเด็กรู้สึกเพลิดเพลินกับนิทานจากหนังสือที่ครูเล่าเด็กจะชอบและสนใจที่จะหาอ่านด้วยตนเองสิ่งนี้เป็นจุดเริ่มต้นของการสร้างนิสัยรักการอ่านและความรักหนังสือที่ดี

3. สร้างการเรียนรู้อย่างมีวัตถุประสงค์ดังกล่าวแล้วว่าเนื้อหาบทนิทานและเรื่องราวต่าง ๆ ของนิทาน ครูสามารถบูรณาการข้อความรู้ลงไปนิทานเพื่อให้เด็กเรียนรู้ได้เช่นการสร้างวินัยด้วยนิทานการสอนคณิตศาสตร์ด้วยนิทานการเล่ามีความสำคัญมากผู้เล่าที่ดีต้องสนุกไปกับนิทานและสามารถสื่อสารเรื่องราวให้เด็กเกิดความรู้สึกหรือแรงบันดาลใจที่จะฟัง

สรุปได้ว่าจุดประสงค์ของการเล่านิทาน คือ การใช้นิทานเพื่อเป็นสื่อในการเรียนรู้เรื่องราวต่างๆและพัฒนาด้านภาษาความคิด ความเข้าใจและจินตนาการด้านอารมณ์จิตใจ สติปัญญา สร้างสมรรถนะอดทนอดกลั้นสนใจและปลูกฝังคุณธรรมให้เกิดขึ้นภายในตัวเด็ก

1.5 รูปแบบการเล่านิทาน

สมใจ บุญอรรถพิชญ์ (2539 : 9 - 10) กล่าวถึง รูปแบบของการเล่านิทานไว้ดังนี้

1. การเล่านิทานปากเปล่าผู้เล่าจะใช้คำพูดถ่ายทอดเรื่องราวด้วยเสียงธรรมชาติของตนเองผู้เล่าบางคนมีความสามารถพิเศษในการทำเสียงเลียนเสียงต่างๆช่วยให้นิทานน่าสนใจมากขึ้น

2. การเล่านิทานประกอบภาพวาดในสมัยโบราณมีการเล่านิทานประกอบภาพวาดลงบนพื้นดินพื้นทรายฝาผนังของถ้ำแผ่นหนังต่อมาเริ่มวาดลงบนกระดาษและผ้า

3. การเล่านิทานประกอบภาพผู้เล่าจะเตรียมหนังสือนิทานที่มีภาพประกอบสวยๆให้ผู้ฟังได้ชมในขณะที่ฟังนิทานหนังสือบางเล่มอาจมีเฉพาะภาพแต่ไม่มีตัวอักษรผู้เล่าต้องเล่าเตรียมเนื้อเรื่องให้สัมพันธ์กับภาพ

4. การเล่านิทานประกอบเส้นเชือกผู้เล่าจะเตรียมเชือกนํ้าปลายทั้ง 2 ข้างมาผูกติดกันใช้นิ้วมือทั้ง 10 นิ้วทำเป็นเส้นเชือกรูปร่างต่างๆหรืออาจใช้เส้นเชือกวางเป็นรูปร่างต่างๆบนกระดานหรือแผ่นโปร่งใส

5. การเล่านิทานประกอบหุ่นประดิษฐ์ผู้เล่าจะเตรียมหุ่นให้สัมพันธ์กับเนื้อเรื่องขณะเล่านิทานจะนำหุ่นออกมาแสดงประกอบหุ่นที่มีลักษณะเช่นหุ่นมือหุ่นงูกระดาษหุ่นกระบอกหุ่นหนังตะลุงหุ่นผ้าหุ่นฟองน้ำหุ่นถุงเท้า เป็นต้น

6. การเล่านิทานประกอบหุ่นปะผู้เล่าต้องเตรียมกระดาษผ้าสาธิตกระดาษแม่เหล็กหรือเวทีจำลองและเตรียมตัวละครที่ทำจากกระดาษด้านหลังติดกระดาษทรายสำหรับติดบนกระดาษสาธิตจะทำให้นิทานสนุกสนานยิ่งขึ้น

7. การเล่านิทานประกอบการพับผ้าเช็ดหน้าหรือการพับกระดาษผู้เล่าต้องเตรียมกระดาษเป็นรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัสหรือสี่เหลี่ยมผืนผ้าขณะเล่านิทานครูต้องสาธิตการพับผ้าหรือกระดาษเป็นรูปสัตว์รูปดอกไม้สิ่งของต่างๆเด็กจะสนุกสนานและฝึกทักษะการใช้กล้านมือและสายตาไปด้วย

8. การเล่านิทานประกอบการร้องเพลงผู้เล่าอาจนำนิทานมาเขียนใหม่ให้เป็นบทเพลงและใส่ทำนองกระตุ้นให้เด็กเลิกละสนใจในเพลงคนไทยสมัยก่อนมักนำเนื้อหาของนิทานมาขับร้องทำให้เกิดความไพเราะในการใช้ภาษาเช่นตำนานดาวลูกไก่

เกริก ยूनพันธ์ (2539 : 36 - 55) ได้กล่าวถึงรูปแบบของการเล่านิทานดังนี้

1. การเล่านิทานแบบปากเปล่า เป็นนิทานที่ผู้เล่าเรื่องจะต้องเตรียมตัวให้พร้อมตั้งแต่การเลือกเรื่องให้เหมาะสมและสอดคล้องกับกลุ่มผู้ฟังนิทานปากเปล่าเป็นนิทานที่ดึงดูดและสร้างความสนใจของผู้ฟังด้วยน้ำเสียงแว่วตา ลีลาและท่าทางประกอบการเล่าของผู้เล่าที่สง่างามและพอเหมาะพอดี

2. นิทานวาดไปเล่าไป เป็นการเล่านิทานที่ผู้เล่าต้องมีประสบการณ์การเล่านิทานแบบปากเปล่าย่อยมากพอสมควรแต่ต้องเพิ่มการวาดรูปในขณะที่เล่าเรื่องราวรูปหรือภาพที่เล่าออกมาอาจสอดคล้องกับเรื่องที่เล่าหรือบางครั้งเมื่อเล่าจบรูปที่วาดจะไม่สอดคล้องกับเรื่องที่เล่าเลยก็ได้คือจะได้ภาพใหม่เกิดขึ้น

3. นิทานที่เล่าโดยใช้สื่ออุปกรณ์ ในขณะที่เล่าเป็นนิทานที่ผู้เล่าจะต้องใช้สื่อที่เตรียมหรือหามาเพื่อใช้ประกอบการเล่า เช่น การเล่าโดยใช้หนังสือนิทานหุ่นนิ้วมือ นิทานเชิด นิทานเชือก เป็นต้น หรือขณะเล่าอาจมีดนตรีประกอบจังหวะเพื่อทำให้การเล่าสนุกสนานยิ่งขึ้น

กุลยา ตันติผลาชีวะ (2541 : 12 - 14) ได้กล่าวถึงรูปแบบการเล่านิทานไว้ดังต่อไปนี้

1. การเล่านิทานปากเปล่า เป็นการเล่าที่อาศัยคำพูดและน้ำเสียงไม่มีการใช้สื่อประกอบการเล่า การเล่านิทานแบบนี้ต้องใช้ศิลปะในการพูด การเล่าที่ดูใจมาก การเล่านิทานปากเปล่าอาจให้เด็กเล่าเอง ผู้ใหญ่เล่าบ้างหรือช่วยกันเล่าไม่ควรเล่าเกิน 15 นาที

2. การเล่านิทานประกอบท่าทาง การเล่านิทานแบบนี้เป็นการเล่านิทานที่มีชีวิตชีวามากกว่าการเล่านิทานปากเปล่าเพราะเด็กสามารถติดตามเรื่องที่เล่าได้และจินตนาการเป็นรูปธรรมมากขึ้นตามท่าทางของผู้เล่าสนุกสนานมากขึ้นเพราะเห็นภาพพจน์ของเรื่องที่เล่าท่าทางที่ใช้ประกอบการเล่านิทานอาจเป็นท่าทางของผู้เล่าท่าทางแสดงร่วมของเด็กได้แก่การทำหน้าตาการแสดงท่าทางกายหรือการเล่นนิ้วมือประกอบการเล่า

3. การเล่านิทานประกอบภาพภาพ ที่ใช้ในการเล่ามีหลายชนิดมีทั้ง ภาพถ่าย ภาพโปสเตอร์ ภาพจากหนังสือ ภาพวาดภาพสไลด์ ภาพเคลื่อนไหวหรือภาพฉาย การที่มีภาพสวยๆ มาประกอบการเล่าเป็นการจูงใจเด็กให้ติดตามเรื่องราวด้วยความอยากรู้เด็กจะสนุกสนานมากขึ้นถ้าในขณะที่ฟังเรื่องและดูภาพผู้เล่าจะต้องกระตุ้นให้เด็กแสดงความคิดเห็นและร่วมกันสร้างจินตนาการให้กับนิทานที่เล่า

4. การเล่านิทานประกอบเสียง ได้แก่ เสียงเพลง เสียงดนตรี แอบบันทิกเสียงต่างๆ สามารถนำมาประกอบการเล่านิทานได้ จุดประสงค์เพื่อสร้างบรรยากาศเพื่อกระตุ้นเร้าให้เกิดความตื่นต่อนอยากรู้ติดตามนอกจากการใช้เสียงเพลงดนตรีแล้วในการเล่านิทานเราอาจใช้เสียงเด็กมาประกอบการเล่าได้ด้วยอย่างเช่นเมื่อเล่าถึงรถไฟวิ่งผู้เล่าอาจจะชักชวนให้เด็กที่ฟังร่วมทำเสียงรถไฟวิ่งประกอบการเล่าซึ่งทำให้บรรยากาศการฟังนิทานสนุกสนานไปอีกแบบ

5. การเล่านิทานประกอบอุปกรณ์ หรือสิ่งประดิษฐ์ ที่มีอยู่หรือผู้เล่าจัดทำขึ้นเช่นหน้ากากตัวแสดงในนิทานอุปกรณ์สามารถทำให้เด็กสนุกสนานตื่นตาไปกับนิทานที่เล่าได้เป็นอย่างดีสร้างความสนใจในการฟังนิทานให้แก่เด็กมากกว่ารูปแบบอื่นๆ

สรุปการเล่านิทานมีหลายรูปแบบได้แก่การเล่านิทานปากเปล่า การเล่านิทานประกอบท่าทาง การเล่านิทานประกอบภาพและการเล่านิทานประกอบสื่อและอุปกรณ์

1.6 วิธีการเล่านิทานมีขั้นตอนการเตรียมตัวดังต่อไปนี้

พรทิพย์ วินโกมินทร์(2542: 30-32) ได้กล่าวถึงขั้นตอนการเตรียมตัวก่อนเล่านิทานว่าการเตรียมตัวก่อนเล่านิทานเป็นสิ่งที่จำเป็นโดยเฉพาะผู้ที่เริ่มหัดเล่านิทานใหม่ๆ ครูบางคนอาจรู้สึกว่าการเล่านิทานเป็นเรื่องยากมากบางคนอาจคิดว่าจำเป็นต้องจำเนื้อเรื่องให้ได้คำต่อคำการเล่านิทานไม่มีวิธีใดที่ดีที่สุดเพียงแต่ผู้เล่าจะต้องรู้จักและเข้าใจเรื่องที่เล่าอย่างแจ่มแจ้งเพื่อให้การเล่านิทานดำเนินไปตามลำดับของเรื่องและเพื่อป้องกันการลืมผู้เล่าควรปฏิบัติดังต่อไปนี้

1. อ่านเรื่องนั้นโดยตลอดอย่างช้าๆ แล้วลองคิดสร้างภาพในจินตนาการเกี่ยวกับตัวละครและเหตุการณ์ในเรื่องเป็นลำดับปิดหนังสือลองคิดทบทวนภาพที่คิดสร้างไว้
2. อ่านเรื่องอีกครั้งแล้วพิจารณาว่าจะเล่าให้เหมือนกับต้นฉบับเดิมทุกอย่างหรือจะเรียบเรียงคำพูดใหม่โดยไม่ให้เสียเค้าโครงเรื่องเดิมและรักษาส่วนดีไว้ด้วยและจะตัดข้อความปลุกย่อยตอนใดทิ้งบ้าง
3. เขียนสังเขปเรื่องเป็นข้อๆ เพื่อให้เรื่องดำเนินไปตามลำดับไม่สับสนและเพื่อกันลืมควรบันทึกข้อความหรือสำนวนดีๆ ไว้พยายามใช้คำพูดของตัวละคร
4. วางแผนที่จะหาวิธีการเริ่มต้นเล่านิทานที่น่าสนใจหลีกเลี่ยงการบรรยายที่ไม่จำเป็น
5. หาความรู้เกี่ยวกับเรื่องนั้นๆ เพิ่มเติม เช่น ความรู้เกี่ยวกับตัวละคร ขนบธรรมเนียมประเพณีและสภาพแวดล้อมอื่นๆ
6. เลือกวิธีการเล่านิทานตามที่เหมาะสมการเล่านิทานทำได้หลายแบบตั้งแต่วิธีการอย่างง่ายคือการเล่าด้วยปากเปล่าโดยไม่ต้องใช้อุปกรณ์เลยหรืออาจมีอุปกรณ์ประกอบก็ได้
7. ครูควรเตรียมวิธีการบางอย่างที่จะนำมาใช้เพื่อให้เด็กเงยเสียงและพร้อมที่จะฟังนิทาน เช่น การเล่นกับนิ้วหรือเพลงสั้นๆ ที่เด็กสนใจ ฯลฯ วิธีการเหล่านี้จะช่วยให้เด็กได้คลายความกระวนกระวายหรือความอยู่ไม่สุขลงได้เมื่อครูใช้วิธีการให้เด็กสงบนิ่งพร้อมที่จะฟังแล้วครูจึงเริ่มเล่านิทาน
8. ทดลองเล่า ผู้เริ่มเล่านิทานใหม่ๆ ควรทดลองเล่าเรื่องนั้นให้ขึ้นใจโดยหัดเล่าต่างๆ เพื่อทดสอบน้ำเสียงหรือฝึกเล่าหน้ากระจกเพื่อสังเกตท่าทางของตนเองซึ่งศิลปะการเล่านิทานมี 2 อย่างคือ

8.1 การใช้เสียง น้ำเสียงหรือเสียงในการเล่าต้องส่งความรู้สึกให้ผู้ฟังเกิดอารมณ์คล้อยตามผู้เล่าเพราะเสียงจะเป็นสื่อที่แสดงความรู้สึกได้ดี เช่น “เศร้าโศกเสียงต้องเบาสั้นเครือกิริยาท่าทางต้องอยู่ในสภาพสิ้นหวัง” “ตื่นเต้น เสียงควรฟังชัดเจนสั้นเร็ว” “เสียงผู้ชายห้าวใหญ่” “เสียงผู้หญิงนุ่มแหลมเล็กน้อย” “การเล่านิทานไม่ควรใช้เสียงระดับเดียวกันควรมีสองต่ำหนักเบาบางที” “อาจขาดหายไปหรือหยุดเล็กน้อยเพื่อให้ผู้ฟังตั้งใจสนใจติดตามเรื่องยิ่งขึ้น”

8.2 ท่าทางเป็นส่วนประกอบสำคัญที่ต้องสัมพันธ์กับน้ำเสียงซึ่งจะช่วยนำความรู้สึกของผู้ฟังให้คล้อยตามไปด้วยผู้เล่าไม่จำเป็นต้องใส่ท่าทางมากนักแต่ต้องสัมพันธ์กับอารมณ์ในขณะที่เล่าผู้ฟังจึงจะเกิด

ความรู้สึกคล้ายตามผู้เล่าควรใช้ท่าทางประกอบเล็กน้อย เช่น ขยับแขน ขา พยักหน้า โยกตัว หรือทำมือประกอบ ท่าตาโตเมื่อถึงตอนน่ากลัวตกใจหวาดเสียวพยายามให้ความรู้สึกออกทางนัยน์ตามากที่สุดและพยายามกวาดสายตามองดูเด็กให้รอบๆ

ดังนั้น ก่อนเล่านิทานผู้เล่าควรถามตัวเองว่าจำสิ่งต่างๆ ได้ดีแล้วหรือยัง เช่น การเริ่มต้นของนิทาน ลำดับเหตุการณ์ต่างๆ ข้อความที่ไพเราะบางตอนบทสนทนาของตัวละครในเรื่อง ฯลฯ หากยังจำไม่ได้สมควรเตรียมตัวใหม่ให้พร้อมก่อนการเล่านิทานและการเล่านิทานควรดำเนินการดังต่อไปนี้

1. จัดผู้ฟังให้นั่งเรียบร้อยและสบายเป็นกลุ่มหรือครึ่งวงกลมบนเก้าอี้หรือบนพื้นก็ได้ ควรให้เด็กนั่งหันหลังให้หน้าต่างจะได้ไม่เห็นสิ่งอื่นที่จะดึงดูดความสนใจไปและควรให้เด็กนั่งห่างจากของเล่นที่จะทำให้วอกแวกครุอาจหากบังไม่ให้เด็กมองเห็นของเล่นเหล่านั้นก็ได้ผู้เล่าควรนั่งบนเก้าอี้เตี้ยๆ เพื่อให้ผู้ฟังมองเห็นได้อย่างทั่วถึงและได้ยินเสียงผู้เล่าชัดเจน

2. ผู้เล่าต้องใช้เสียงดังพอที่จะได้ยินทั่วถึงกันด้วยเสียงธรรมชาติของตนเองไม่ใช่ตะโกน ต้องออกเสียงชัดเจน จังหวะการพูด ให้พอเหมาะ ไม่เร็วหรือช้าเกินไป ใช้น้ำเสียงเหมาะกับตัวละคร ในเรื่องไม่พูดผิดๆ ถูกๆ หรือหยุดนานเกินไป เว้นจังหวะให้พอเหมาะ เด็กเล็กมักชอบเลียนเสียงธรรมชาติ เช่น ลมพัดก็ควรเติมคำว่า “หวือๆ” หมาเห่า “โฮ้งโฮ้ง” ฯลฯ ถ้าผู้เล่าใช้เสียงตามธรรมชาติเหล่านั้นมาประกอบด้วยยิ่งดีจะทำให้เด็กสนใจยิ่งขึ้นและผู้ฟังจะมีความรู้สึกเหมือนกับสัมผัสเหตุการณ์นั้นด้วยตนเอง

3. ขณะเล่าอาจทำท่าทางประกอบด้วยก็ได้แต่ต้องเป็นท่าทางที่น่าดูไม่ได้แกล้งทำจนผิดธรรมชาติและอย่าแสดงท่าทางมากเกินไป

4. ผู้เล่าต้องไม่ออกนอกเรื่องหรือเล่าเรื่องอื่นแทรกจะทำให้ผู้ฟังเข้าใจไขว้เขวและอย่าสอดแทรกเรื่องศีลธรรมมากเกินไปจะทำให้เด็กเบื่อ

5. ผู้เล่าจะต้องทำให้สนุกไปตามเนื้อเรื่องด้วยต้องไม่ฝืนใจเล่า การเล่านิทานจึงจะออกรสสนุกสนาน

6. พยายามถ่ายทอดเรื่องที่เล่าให้เป็นภาพที่มีชีวิตโดยบรรยายบุคลิกลักษณะของตัวละครให้ชัดเจน บรรยายสถานที่ที่เกิดขึ้นให้มีลักษณะใกล้เคียงความเป็นจริงมากที่สุดและทำให้ผู้ฟังเกิดความรู้สึกว่าตนเองได้เข้าไปนั่งอยู่ ณ ที่นั้นด้วยเลือกพื้นถ้อยคำหรือสำนวนให้เหมาะกับระดับของผู้ฟัง

7. ขณะเล่านิทานทำให้สบายๆ และมองผู้ฟังอย่างทั่วถึงทุกคนในขณะที่เล่าหากผู้ฟังแสดงความไม่สนใจผู้เล่าควรใช้ไหวพริบแก้ไขวิธีการเล่าให้ตื่นเต้นเร้าใจยิ่งขึ้น

8. ควรคำนึงถึงระยะเวลาให้พอเหมาะกับความสนใจของผู้ฟังด้วยโดยจะต้องดูวัยของผู้ฟังเพราะระดับความสนใจของเด็กในแต่ละวัยแตกต่างกันเช่นเด็กอายุประมาณ 5 ขวบจะมีความสนใจประมาณ 15 นาที ดังนั้นนิทานจึงไม่ควรเล่าเกิน 15-20 นาทีเพราะถ้านานเกินไปเด็กจะเบื่อและจำนวนเรื่องที่เล่าก็ไม่ควรเล่าเกินคราวละ 2 เรื่อง

9. ควรกำหนดเวลาเพื่อไว้สำหรับคำถามหรือข้อวิจารณ์ของเด็กแต่ครูไม่ควรตั้งคำถามให้เด็กอภิปรายเพราะจะทำให้เด็กหมดสนุกถ้าในระหว่างการเล่าเรื่องเด็กขัดจังหวะหรือซักถามครูควรบอกให้รอจนเล่าเรื่องจบก่อนในบางครั้งการที่เด็กขัดจังหวะซักถามเป็นสิ่งที่สมควรอนุญาตให้เด็กทำได้แต่การขัดจังหวะบ่อยๆ จะทำให้เรื่องหมดสนุกถ้าหากมีเด็กบางคนไม่ยอมฟังเลยในเวลาเล่านิทานแม้แต่ว่าจะให้นั่งติดกับครูแล้วก็ตามครูอาจจัดให้มีผู้เล่านิทานให้เด็กคนนั้นฟังเพียงลำพังโดยเลือกเรื่องที่เด็กสนใจ

2.เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์

2.1 ความหมายของทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์ของเด็กปฐมวัย

เทเลอร์ (Tayler.1985 อ้างในนิตยาประพฤติกิจ 2537:4) กล่าวว่า คณิตศาสตร์เป็นส่วนหนึ่งของชีวิตประจำวันที่สำคัญเปิดโอกาสให้เด็กได้ใช้ชีวิตค้นคว้าแก้ปัญหาและเรียนรู้ด้วยตนเองโดยจัดประสบการณ์ที่เหมาะสมให้กับเด็กและต้องคำนึงว่าความสามารถในการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์นั้นขึ้นอยู่กับระบบพัฒนาการของเด็กด้วย

ปีเวอร์ (Brewer.1995 : 98) กล่าวว่า คณิตศาสตร์เป็นแนวทางของประสบการณ์และความเห็นต่างๆที่เกี่ยวกับโลกเป็นแนวทางในการแก้ปัญหาที่เกี่ยวกับความเข้าใจเรื่องจำนวน หน้าที่และความสัมพันธ์ของสิ่งของเมื่อเด็กโตและมีพัฒนาการขึ้นกิจกรรมเกี่ยวกับคณิตศาสตร์ก็จะเปลี่ยนแปลงไปเด็กจะได้สำรวจเริ่มเข้ากลุ่มมีการเปรียบเทียบและเมื่อมีความพร้อมเรื่องความคิดรวบยอดเรื่องคณิตศาสตร์เด็กจะสามารถบันทึกสิ่งที่ค้นพบโดยใช้สัญลักษณ์ทางคณิตศาสตร์

เมเยสกี (Mayesky.1998 : 317) ได้กล่าวถึงทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์ไว้ว่าความเข้าใจทางคณิตศาสตร์เกี่ยวกับตัวเลขของเด็กจะพัฒนาอย่างเป็นขั้นตอนเช่นเดียวกับการเจริญเติบโตของร่างกายโดยเริ่มจากการที่เด็กใช้คณิตศาสตร์อย่างง่ายจากความคิดของตนแล้วค่อยค่อยพัฒนาถึงกระบวนการคิดแบบคณิตศาสตร์อย่างถูกต้อง

นิตยา ประพฤติกิจ (2541 : 3) กล่าวว่า คณิตศาสตร์สำหรับเด็กปฐมวัยเป็นเรื่องหนึ่งที่นอกจากจะต้องอาศัยสถานการณ์ในชีวิตประจำวันของเด็กในการส่งเสริมความเข้าใจเกี่ยวกับคณิตศาสตร์แล้วยังอาศัยการจัดกิจกรรมที่มีการวางแผนและเตรียมการอย่างดีจากครูเพื่อให้โอกาสแก่เด็กได้ค้นคว้าแก้ปัญหาได้เรียนรู้และพัฒนาความคิดรวบยอดเกี่ยวกับคณิตศาสตร์มีทักษะและความรู้ทางคณิตศาสตร์ที่เป็นพื้นฐานสำหรับการศึกษาที่สูงขึ้นและใช้ในชีวิตประจำวันต่อไป

เพ็ญจันทร์ เจียบประเสริฐ (2542 : 9) กล่าวว่า คณิตศาสตร์สำหรับเด็กปฐมวัยก็คือประสบการณ์จริงทางคณิตศาสตร์ในชีวิตประจำวันของเด็กและกิจกรรมที่ครูจัดขึ้นเพื่อสร้างความรู้และทักษะที่เหมาะสมกับวัยทางคณิตศาสตร์ ทั้งนี้การจัดประสบการณ์และการจัดกิจกรรมจะต้องมีการวางแผนและเตรียมการอย่างดีและมุ่งเน้นการทำงานเป็นกลุ่มแบบมีส่วนร่วมโดยเน้นเด็กเป็นศูนย์กลางเพื่อให้โอกาสเด็กได้สร้างความรู้และทักษะปลูกฝังให้เด็กรู้จักการค้นคว้าและแก้ปัญหาอย่างสนุกสนาน มีทักษะและความรู้ทางคณิตศาสตร์ที่เป็นพื้นฐานการศึกษาที่สูงขึ้นและสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ต่อไป

กุลยา ตันติผลาชีวะ (2545 : 158) กล่าวว่า คณิตศาสตร์สำหรับเด็กปฐมวัย หมายถึง การเรียนรู้ด้วยการส่งเสริมประสบการณ์เกี่ยวกับคณิตศาสตร์ที่เป็นพื้นฐานสำหรับเด็ก 6 ขวบ ซึ่งต่างจากคณิตศาสตร์สำหรับผู้ใหญ่ คณิตศาสตร์ของเด็กปฐมวัยเป็นความเข้าใจจำนวนการปฏิบัติเกี่ยวกับจำนวนหน้าที่และความสัมพันธ์ของจำนวนความเป็นไปได้และการวัดทางคณิตศาสตร์ของเด็กปฐมวัยจะเน้นไปที่การจัดจำแนกสิ่งต่าง ๆ การเปรียบเทียบและการเรียนรู้สัญลักษณ์ของคณิตศาสตร์ซึ่งเด็กจะเรียนรู้ได้จากกิจกรรมปฏิบัติการ

จากความหมายข้างต้นสรุปได้ว่าทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์ของเด็กปฐมวัย หมายถึง ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับคณิตศาสตร์ที่เกี่ยวกับการสังเกต การจำแนก การเปรียบเทียบ การเรียนรู้สัญลักษณ์ของคณิตศาสตร์เพื่อให้โอกาสเด็กได้สร้างความรู้และทักษะเพื่อปลูกฝังให้เด็กรู้จักค้นคว้าแก้ปัญหาเป็นพื้นฐานสำหรับการศึกษาที่สูงขึ้นและนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

2.2 ความสำคัญของทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์

ขมนาด เชื้อสุวรรณทวิ (2542 : 3) ได้กล่าวถึง ความสำคัญของคณิตศาสตร์ได้ว่าคณิตศาสตร์เป็นวิชาที่เกี่ยวข้องกับความคิดเป็นโครงสร้างที่มีเหตุผลและสามารถนำคณิตศาสตร์ไปแก้ปัญหาในวิทยาศาสตร์สาขาอื่นคณิตศาสตร์เป็นศิลปะอย่างหนึ่งช่วยสร้างสรรค์จิตใจของมนุษย์ ฝึกให้คิดอย่างมีระเบียบแบบแผนคณิตศาสตร์ไม่ใช่สิ่งที่เกี่ยวข้องกับทักษะทางคำนวณแต่เพียงอย่างเดียวหรือไม่ได้มีความหมายเพียงตัวเลขสัญลักษณ์เท่านั้นยังช่วยส่งเสริมการสร้างและใช้หลักการรู้จักการคาดคะเนช่วยในการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์และจากความแตกต่างระหว่างบุคคลควรส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถคิดอย่างอิสระบนความสมเหตุสมผลไม่จำกัดว่าการคิดคำนวณต้องออกมาเพียงคำตอบเดียวหรือมีวิธีการเดียว

สรุปได้ว่า คณิตศาสตร์เป็นสิ่งสำคัญที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันของมนุษย์เป็นเครื่องมือในการเรียนรู้ศาสตร์อื่นๆการได้รับประสบการณ์ทางคณิตศาสตร์ทำให้ผู้เรียนมีความสามารถในการคิดอย่างมีเหตุผลและมีผลใช้ในการแก้ปัญหาต่าง ๆ ได้อย่างดีทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์จึงเป็นสิ่งที่มีความสำคัญอย่างยิ่งเพื่อเป็นพื้นฐานในการเรียนรู้ต่อไป

2.3 จุดมุ่งหมายในการเตรียมทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์

การเตรียมทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์สำหรับเด็กปฐมวัยได้นักการศึกษาให้แนวคิดเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายไว้ดังนี้

ลีฟเปอร์และคณะ(Leeper and other.1974 : 237) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการสอนคณิตศาสตร์ไว้ดังนี้

1. ส่งเสริมความเข้าใจเกี่ยวกับแนวคิดทางคณิตศาสตร์
2. ส่งเสริมความสามารถในการแก้ปัญหา
3. ส่งเสริมเทคนิคและทักษะในการคิดคำนวณ
4. สร้างเสริมบรรยากาศในการคิดอย่างสร้างสรรค์
5. สร้างเสริมโปรแกรมต่างชนิดให้สอดคล้องกับความแตกต่างระหว่างบุคคล

นิตยา ประพุดติกิจ (2541 : 3) ได้กำหนดจุดมุ่งหมายในการสอนคณิตศาสตร์ในระดับเด็กปฐมวัยศึกษาไว้ดังนี้

1. เพื่อพัฒนาความคิดรวบยอดเกี่ยวกับคณิตศาสตร์ (Mathematical Concepts) เช่น การบวก หรือการเพิ่มการลดหรือการลบ
2. เพื่อให้เด็กรู้จักการใช้กระบวนการ (Process) ในการหาคำตอบ เช่น เมื่อเด็กบอกว่า "กิ้ง"หนักกว่า"ดาว" แต่บางคนบอกว่า "ดาว" หนักกว่า "กิ้ง" เพื่อให้ได้คำตอบที่ถูกต้องต้องมีการชั่งน้ำหนักและบันทึกน้ำหนัก
3. เพื่อให้เด็กมีความเข้าใจ (Understanding) พื้นฐานเกี่ยวกับคณิตศาสตร์ เช่น รู้จักคำศัพท์และสัญลักษณ์ทางคณิตศาสตร์ขั้นต้น
4. เพื่อให้เด็กฝึกฝนทักษะ (Skills) คณิตศาสตร์พื้นฐาน เช่น การนับ การวัด การจับคู่ การจัดประเภท การเปรียบเทียบ การลำดับ เป็นต้น

5. เพื่อส่งเสริมให้เด็กค้นคว้าหาคำตอบ (Explore) ด้วยตนเอง

6. เพื่อส่งเสริมให้เด็กมีความรู้ (Knowledge) และอยากค้นคว้าทดลอง (Experiment)

เพ็ญจันทร์ เจียบประเสริฐ (2542 : 13) ได้กำหนดจุดหมายของการสอนคณิตศาสตร์ควรประกอบด้วยลักษณะต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

1. ให้มีความคิดรวบยอดทางคณิตศาสตร์
2. ให้มีทักษะในการคิดคำนวณ
3. ให้มีความเข้าใจคณิตศาสตร์และใช้สื่อสารได้
4. ให้สามารถใช้เหตุผลแก้ปัญหาได้
5. ให้เห็นคุณค่ามีความมั่นใจและมีเจตคติที่ดีต่อคณิตศาสตร์

กุลยา ตันติผลาชีวะ (2547ก : 160) ได้กล่าวถึงจุดประสงค์ของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์ที่สำคัญสำหรับเด็กมี ดังนี้

1. สร้างเสริมประสบการณ์ให้เกิดในทักษะคณิตศาสตร์ว่าเป็นเรื่องเกี่ยวกับตัวเลขและเหตุผล
2. สร้างความคุ้นเคยกับตัวเลขการนับการเพิ่มการลด
3. สร้างเสริมความคิดเชิงตรรกะหรือเหตุผลจากการมีความสามารถในการใช้เหตุผลในการเปรียบเทียบการจัดประเภทรู้เวลารู้ตำแหน่งรูปร่างและขนาด
4. ฝึกทักษะในการคิดคำนวณจากการเรียนรู้การนับการเปรียบเทียบหรือการจำแนกและรับรู้แก้ปัญหา
5. พัฒนาเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้คณิตศาสตร์

จากจุดมุ่งหมายดังกล่าวสรุปได้ว่าการเตรียมทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์ในระดับเด็กปฐมวัยเป็นการเตรียมเด็กให้พร้อมที่จะเรียนรู้คณิตศาสตร์ในระดับต่อไปและมีความสามารถในการใช้เหตุผลในการเปรียบเทียบมีทักษะในการแก้ปัญหาเพื่อให้เกิดความคิดรวบยอดทางคณิตศาสตร์และมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนคณิตศาสตร์และสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

2.4 ทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์สำหรับเด็กปฐมวัย

นิตยา ประพุดติกิจ (2541 : 17-19) ได้กล่าวว่าขอบข่ายของคณิตศาสตร์ในระดับปฐมวัยควรประกอบด้วยทักษะดังต่อไปนี้

1. การนับ (Counting) เป็นคณิตศาสตร์เกี่ยวกับตัวเลขอันดับแรกที่ได้รู้จักเป็นการรับอย่างมีความหมายเช่นการนับตามลำดับตั้งแต่1-10 หรือมากกว่านั้น
2. ตัวเลข (Number) เป็นการให้เด็กรู้จักตัวเลขที่เห็นหรือใช้อยู่ในชีวิตประจำวันให้เด็กเล่นของเล่นที่เกี่ยวกับตัวเลขให้เด็กได้นับและคิดเองโดยครูเป็นผู้วางแผนจัดกิจกรรมอาจมีการเปรียบเทียบแทรกเข้าไปด้วยเช่นมากกว่าน้อยกว่า ฯลฯ
3. การจับคู่ (Matching) เป็นการฝึกฝนให้เด็กรู้จักการสังเกตลักษณะต่างๆและจับคู่สิ่งที่เข้าคู่กันเหมือนกันหรืออยู่ประเภทเดียวกัน

4. การจัดประเภท (Classification) เป็นการฝึกฝนให้เด็กรู้จักการสังเกตคุณสมบัติสิ่งต่างๆ ว่าเป็นความแตกต่างหรือเหมือนกันในบางเรื่องและสามารถจัดเป็นประเภทต่างๆ ได้

5. การเปรียบเทียบ (Comparing) เด็กจะต้องมีการสืบเสาะและอาศัยความสัมพันธ์ระหว่างของสองสิ่งหรือมากกว่ารู้จักใช้คำศัพท์เช่นยาวกว่าสั้นกว่าเบากว่า ฯลฯ

6. การจัดลำดับ (Ordering) เป็นเพียงการจัดสิ่งของชุดหนึ่งหนึ่งตามคำสั่งหรือตามกฎ เช่น จัดบล็อก 5 แห่งที่มีความยาวไม่เท่ากันให้เรียงตามลำดับจากสูงไปต่ำหรือจากสั้นไปยาว ฯลฯ

7. รูปทรงหรือเนื้อที่ (shape and Space) นอกจากให้เด็กได้เรียนรู้รูปทรงและเนื้อที่จากการเล่นตามปกติแล้วครูยังต้องจัดประสบการณ์ให้เด็กได้เรียนรู้เกี่ยวกับวงกลมสามเหลี่ยมสี่เหลี่ยมจัตุรัสสี่เหลี่ยมผืนผ้า ความลึกตื้นกว้างและแคบ

8. การวัด (Measurement) มักให้เด็กได้ลงมือวัดด้วยตนเองให้รู้จักความยาวและระยะรู้จักการชั่งน้ำหนักและรู้จักการประมาณอย่างคร่าวๆ ก่อนที่เด็กจะรู้จักการวัดควรให้เด็กได้ฝึกฝนการเปรียบเทียบและการจัดลำดับมาก่อน

9. เซต (Set) เป็นการสอนเรื่องเซตอย่างง่ายจากสิ่งรอบๆ ตัวที่มีการเชื่อมโยงกับสภาพรวม เช่น รongเท้ากับถุงเท้าถือว่าเป็นหนึ่งเซตหรือห้องเรียนมีบุคคลหลายประเภทแยกเป็นเซตได้ 3 เซตคือนักเรียนครูประจำชั้นครูช่วยสอน เป็นต้น

10. เศษส่วน (Function) ปกติแล้วการเรียนรู้เศษส่วนมักเริ่มในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 แต่ครูปฐมวัยสามารถสอนได้โดยเน้นส่วนรวม (The Whole Object) ให้เด็กเห็นก่อนมีการลงมือปฏิบัติเพื่อให้เด็กได้เข้าใจความหมายและมีความคิดรวบยอดเกี่ยวกับครึ่ง

11. การทำตามแบบหรือลวดลาย (Patterning) เป็นการพัฒนาให้เด็กจดจำรูปแบบหรือลวดลายและพัฒนาการจำแนกด้วยสายตาให้เด็กฝึกการสังเกตฝึกทำตามแบบและต่อให้สมบูรณ์

12. การอนุรักษ์หรือการคงที่ด้านปริมาณ (Conservation) ช่วงวัย 5 ขวบขึ้นไปครูอาจเริ่มสอนเรื่องการอนุรักษ์ได้บ้างโดยให้เด็กได้ลงมือปฏิบัติจริงจุดมุ่งหมายของการสอนเรื่องนี้ก็คือเด็กได้มีความคิดรวบยอดเรื่องการอนุรักษ์ที่ว่าอะไรที่ย้ายที่หรือทำให้มีรูปร่างเปลี่ยนไปก็ตาม

เยาวยา เดชะคุปต์ (2542 : 87-88) ได้เสนอการสอนคณิตศาสตร์แนวใหม่ที่ครูควรศึกษาเพื่อจัดประสบการณ์ให้กับเด็กดังนี้

1. การจัดกลุ่มหรือเซตสิ่งที่ควรสอนได้แก่การจับคู่ 1: 1 การจับคู่สิ่งของ การรวมกลุ่มกลุ่มที่เท่ากันและความเข้าใจเกี่ยวกับตัวเลข

2. จำนวน 1-10 การฝึกนับ 1-10 จำนวนคู่จำนวนคี่

3. ระบบจำนวน (Number System) และชื่อของตัวเลข 1 = หนึ่ง 2 = สอง

4. ความสัมพันธ์ระหว่างเซตต่างๆ เช่น เซตรวมการแยกเซต ฯลฯ

5. สมบัติของคณิตศาสตร์จากการรวมกลุ่ม (Properties of Math)

6. ลำดับที่สำคัญและประโยคคณิตศาสตร์ได้แก่ประโยคคณิตศาสตร์ที่แสดงถึงจำนวนปริมาตรคุณภาพต่างๆ เช่น มาก-น้อย สูง-ต่ำ ฯลฯ

7. การแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์เด็กสามารถวิเคราะห์ปัญหาง่ายๆทางคณิตศาสตร์ทั้งที่เป็นจำนวนและไม่เป็นจำนวน

8. การวัด (Measurement) ได้แก่ การวัดสิ่งที่เป็นของเหลวสิ่งของเงินตราอุณหภูมิรวมถึงมาตราส่วนและเครื่องมือในการวัด

9. รูปทรงเลขาคณิตได้แก่การเปรียบเทียบรูปร่างขนาดระยะทาง เช่น รูปสิ่งของที่มีมิติต่างๆจากการเล่นเกมและจากการศึกษาสิ่งที่อยู่รอบๆตัว

10. สถิติและกราฟได้แก่การศึกษาจากการบันทึกทำแผนภูมิการเปรียบเทียบต่างๆ

จากทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์สำหรับเด็กปฐมวัยดังกล่าวสรุปได้ว่าหลักสำคัญอยู่ที่กระบวนการทางความคิดและพัฒนาความสามารถด้านต่าง ๆ ตั้งแต่ การรู้ค่าจำนวน การจัดหมวดหมู่ การจำแนก เปรียบเทียบการเรียงลำดับและการหาความสัมพันธ์ ซึ่งสิ่งเหล่านี้เด็กจะเรียนรู้ได้จากประสบการณ์ตรงที่เด็กได้ปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมรอบตัวในชีวิตประจำวันหรือการจัดกิจกรรมของครูแต่ในการจัดกิจกรรมจะต้องคำนึงถึงความเหมาะสมกับพัฒนาการของเด็กเพื่อที่เด็กจะได้พัฒนาทักษะทางคณิตศาสตร์อย่างมีประสิทธิภาพ

2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์

งานวิจัยในต่างประเทศ

ฮอง (Hong. 1999 : 477-494) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์และความสนใจทางคณิตศาสตร์ของนักเรียนโดยทำการศึกษาเด็กอนุบาล 57 คนโดยกลุ่มทดลองได้เรียนรู้คณิตศาสตร์ที่สัมพันธ์กับหนังสือสำหรับเด็กที่อ่านและมีช่วงเวลาในการอภิปรายและในช่วงเล่นอิสระได้เล่นกับสื่อวัสดุทางคณิตศาสตร์ที่สัมพันธ์กับสาระการเรียนรู้ในหนังสือสำหรับเด็กส่วนกลุ่มควบคุมได้อ่านหนังสือสำหรับเด็กและเล่นสื่อวัสดุทางคณิตศาสตร์ที่ไม่สัมพันธ์กับสาระการเรียนรู้ในหนังสือสำหรับเด็กผลการทดลองพบว่าเด็กกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีผลสัมฤทธิ์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติโดยที่กลุ่มทดลองมีผลสัมฤทธิ์สูงกว่ากลุ่มควบคุมในด้านการจำแนก การรวมกันของจำนวน เรื่องของรูปเรขาคณิตและกลุ่มทดลองชอบเข้ามามีคณิตศาสตร์เลือกทำงานด้านคณิตศาสตร์และใช้เวลาในการทำกิจกรรมในมุมคณิตศาสตร์มากกว่ากลุ่มควบคุม

บาร์รูดี (Baroody. 2000 : 61-67) ได้ศึกษาการเรียนการสอนเกี่ยวกับจำนวนและทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์สำหรับเด็กวัย 3-5 ปี มีความสามารถที่จะเรียนรู้คณิตศาสตร์ในเรื่องการเท่ากัน การเพิ่มและการลดความสัมพันธ์ของส่วนย่อยและส่วนใหญ่ การลดและการเพิ่มของเศษส่วน ซึ่งจะเป็นประโยชน์และแนวทางการจัดการเรียนการสอนคณิตศาสตร์ที่เหมาะสมต่อไป

คลีน (Kline. 2000 : 568-571) ได้ศึกษาความคิดเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนคณิตศาสตร์สำหรับเด็กวัยอนุบาลโดยการสัมภาษณ์ครูผู้สอนระดับอนุบาลพบว่านอกจากการที่ครูจะมีส่วนในการจัดเตรียมกิจกรรมการสอนคณิตศาสตร์แล้วนั้นผู้ปกครองยังมีส่วนอย่างมากในการให้การสนับสนุนให้เวลาในการทำกิจกรรมคณิตศาสตร์ร่วมกับเด็กและนอกจากนี้ครูผู้สอนควรมีการสนับสนุนและแลกเปลี่ยนประสบการณ์ในการสอนคณิตศาสตร์สำหรับเด็กวัยอนุบาลซึ่งกันและกัน

งานวิจัยในประเทศ

ฉวีวรรณ นิยมฉาย (2538) ได้ศึกษาการพัฒนาความพร้อมทางคณิตศาสตร์ของเด็กก่อนประถมศึกษาที่ได้รับการจัดประสบการณ์กลุ่มคณิตศาสตร์อย่างมีแบบแผนพบว่าเด็กก่อนประถมศึกษาที่ได้รับการ

การจัดประสบการณ์มุมคณิตศาสตร์อย่างมีแบบแผนมีความพร้อมทางคณิตศาสตร์สูงกว่าเด็กก่อนประถมศึกษาที่ได้รับการจัดประสบการณ์เล่นมุมคณิตศาสตร์แบบปกติ

กรภัสสร ประเสริฐศักดิ์ (2539) ได้ศึกษาเปรียบเทียบทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์ของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์ประกอบคำถามเชิงเหตุผลและคำถามเชิงเปรียบเทียบโดยทดลองกับเด็กอายุ 4-5 ปี ที่ศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาลปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2538 ของโรงเรียนอนุบาลประจวบคีรีขันธ์จำนวน 30 คน ผลปรากฏว่ากลุ่มที่ได้รับการจัดกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์แบบปกติพบว่ามีทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และกลุ่มที่ได้รับการจัดกิจกรรมสร้างสรรค์ประกอบคำถามเชิงเปรียบเทียบเมื่อเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการจัดกิจกรรมสร้างสรรค์แบบปกติก็มีทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์ที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ .01 แต่เมื่อเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการจัดกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์ประกอบคำถามเชิงเหตุผลกับกลุ่มที่ได้รับการจัดกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์ประกอบคำถามเชิงเปรียบเทียบพบว่ามีทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์ที่แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่

จิตนาวรรณ เดือนฉาย (2541) ได้ศึกษาทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์ของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมศิลปะวาดภาพนอกห้องเรียนโดยทดลองกับเด็กอายุ 4-5 ปี ที่ศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาลปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2541 ของโรงเรียน พิมายสามัคคี 1 จำนวน 30 คน ผลพบว่าเด็กปฐมวัยที่มีคะแนนทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์ในระดับต่ำที่ได้รับการจัดกิจกรรมศิลปะวาดภาพนอกห้องเรียนมีทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์สูงขึ้นกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

ขวัญนุช บุญอยู่สง (2546) ศึกษาทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์ของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่นทานคณิตโดยทดลองกับเด็กอายุ 4-5 ปีของโรงเรียนวัดสารนารถนารามจำนวน 15 คน ผลการศึกษาพบว่าเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่นทานคณิตมีทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์ในทุกทักษะสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .01 และเมื่อจำแนกรายการพบว่าในด้านการนับการรู้ค่าตัวเลขการจับคู่การเปรียบเทียบการเรียงลำดับสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ.01 ในด้านการจัดประเภทสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ.05

จากเอกสารและงานวิจัยข้างต้นสรุปได้ว่าทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์เป็นทักษะในการเรียนรู้คณิตศาสตร์เบื้องต้นที่ควรส่งเสริมให้กับเด็กในระดับปฐมวัยเป็นอย่างยิ่งโดยเฉพาะฝึกให้เด็กมีทักษะเกี่ยวกับการจัดหมวดหมู่ การจำแนกเปรียบเทียบ การจัดลำดับและการรู้ค่าตัวเลข ซึ่งมีการจัดประสบการณ์ได้หลายรูปแบบเช่น การจัดประสบการณ์ผ่านการเล่นหรือกิจกรรมที่หลากหลายหรือจัดสอดแทรกตามมุมกิจกรรมต่างๆ เพื่อส่งเสริมทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์แก่เด็กปฐมวัยได้อย่างมีประสิทธิภาพและช่วยให้เด็กเรียนรู้คณิตศาสตร์ได้อย่างมีความสุข

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการวิจัย

การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความสามารถด้านทักษะทางคณิตศาสตร์ของเด็กปฐมวัย ชั้นอนุบาล
เด็กเล็กปีที่ 1 มีวิธีการดำเนินการวิจัยดังนี้

- 1.กลุ่มเป้าหมาย
- 2.แผนแบบการทดลอง
- 3.เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
- 4.การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
- 5.การดำเนินการทดลอง
- 6.เนื้อหา
- 7.ระยะเวลาทดลอง
- 8.การวิเคราะห์ข้อมูล

1.กลุ่มเป้าหมาย

1.1 กลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียน ชาย-หญิง อายุ 3-4 ปี ชั้นเด็กเล็กปีที่ 1 ที่กำลัง
ศึกษาในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กองค์การบริหารส่วนตำบลหนองบัวศาลา สังกัด
องค์การบริหารส่วนตำบลหนองบัวศาลา อำเภอเมืองนครราชสีมา จังหวัดนครราชสีมา

2.แผนแบบการทดลอง

การวิจัยในครั้งนี้ใช้แบบแผนการทดลองที่มีการวัดก่อนเรียนและหลังเรียน โดยกลุ่มเป้าหมายเข้ารับการ
สอนด้วย แผนการจัดประสบการณ์โดยใช้นิทานและวรรณกรรม ดังแสดงได้ดังนี้

O1 X O2

เมื่อ X แทน แผนการจัดประสบการณ์โดยใช้นิทานและวรรณกรรม

O1 แทน คะแนนสอบก่อนเรียน

O2 แทน คะแนนสอบหลังเรียน

3.เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมีเครื่องมือ 2 ประเภท

1. เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง มีดังนี้

1.1 แผนการจัดประสบการณ์โดยใช้นิทานและวรรณกรรม

1.2 แบบทดสอบความสามารถด้านทักษะทางคณิตศาสตร์

2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล เป็นแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านความสามารถด้านทักษะทางคณิตศาสตร์ของเด็กปฐมวัย หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2546

4. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ขั้นตอนในการสร้างแผนการจัดกิจกรรมการเล่านิทานมีขั้นตอน ดังนี้

1. ศึกษาเอกสารหลักสูตรการศึกษาปฐมวัยพุทธศักราช 2546

2. ศึกษาแนวคิดทฤษฎี หลักการ และเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบ และเทคนิคการสอนที่เน้นเด็กเป็นสำคัญ

3. ดำเนินการเลือกสาระและสร้างนิทาน ดังนี้

3.1 เขียนโครงร่างเนื้อหานิทานสำหรับเด็กอายุ 3-4 ขวบ

3.2 กำหนดประเด็นติดตามผลประเมินผลของเด็กตามนิทานแต่ละเรื่องให้สอดคล้องกับจุดประสงค์ของนิทานแต่ละเรื่อง รวมทั้งหมด 5 เรื่องดังนี้

1. คุณหนึ่งขนนับ คุณสองขนนับ (เล่าไปวาดไป)

2. คุณสามขนนับ คุณสี่ขนนับ คุณห้าขนนับ (เล่าไปวาดไป)

3. หลานป็นนับเลข

4. ฝาแฝดตัวกลมกลมยักษ์จุ่มจิม (ไอแพด)

5. ลูกเปิดหัวตัว (ไอแพด)

3.3 สร้างแผนการจัดกิจกรรมการเล่านิทานจำนวน 5 แผน โดยกำหนดรูปแบบของการจัดกิจกรรม ซึ่งประกอบไปด้วย ชื่อนิทาน จุดประสงค์ อุปกรณ์ ขั้นตอนในการดำเนินกิจกรรม 3 ขั้นตอนดังนี้

3.3.1 ขั้นนำ (ประมาณ 5 นาที) นำเด็กเข้าสู่กิจกรรมโดยเลือกกิจกรรม การท่องคำคล้องจอง หรือการร้องเพลงเพื่อให้เด็กสงบและมีสมาธิเพื่อเตรียมความพร้อมให้กับเด็กก่อนนำเข้าสู่กิจกรรม

3.3.2 ขั้นเล่านิทาน (ประมาณ 10 นาที) เด็กและครูร่วมกันสร้างหรือทบทวนข้อตกลงในการทำกิจกรรม ครูเล่านิทานจนจบเรื่อง หลังจากเล่านิทาน ครูกระตุ้นให้เด็กเกิดทักษะทางคณิตศาสตร์ เช่น ให้เด็กลบปากเปล่า 1-10 ครูใช้สื่ออุปกรณ์ที่ครูจัดเตรียมให้ประกอบการเล่าและเสริมด้วยการใช้สื่อเพื่อส่งเสริมทักษะทางคณิตศาสตร์

3.3.3 ขั้นสรุป (ประมาณ 5 นาที) ครูตั้งคำถามเพื่อกระตุ้นความสนใจ เปิดโอกาสให้เด็กได้พูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับเพื่อนๆในชั้นเรียน เล่าสรุปเรื่องราวที่ได้ฟังในแต่ละวัน ครูสรุปกิจกรรม

4. นำแผนการจัดกิจกรรมการเล่านิทานเสนอผู้เชี่ยวชาญเพื่อตรวจสอบความถูกต้อง ตามหลักการ แนวคิด ทฤษฎีและรูปแบบการจัดกิจกรรมการเล่านิทาน จำนวน 3 ท่าน ได้แก่ นักวิชาการด้านการศึกษาปฐมวัยและการวัดและประเมิน ได้แก่

4.1 อาจารย์พัชณันท์ เกิดคง อาจารย์ผู้เชี่ยวชาญด้านการศึกษาปฐมวัย มหาวิทยาลัยราชภัฏ นครราชสีมา

4.2 อาจารย์สาวิตรี จันทรโสภา อาจารย์ผู้เชี่ยวชาญด้านการศึกษาปฐมวัย มหาวิทยาลัยราชภัฏ นครราชสีมา

4.3 ผศ.ธนวัฒน์ จิติธนานันท์ อาจารย์ผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดและประเมิน มหาวิทยาลัยราชภัฏ นครราชสีมา

5.แก้ไขปรับปรุงแผนการจัดกิจกรรมเล่นิทานเพื่อนำไปทดลองใช้จริงต่อไป

6. นำแบบประเมินทักษะของเด็กปฐมวัยเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ เพื่อตรวจสอบความสอดคล้องด้านทักษะทางคณิตศาสตร์ ดังรายนามต่อไปนี้

6.1 อาจารย์พัทธนันท์ เกิดคง อาจารย์ผู้เชี่ยวชาญด้านการศึกษาปฐมวัยมหาวิทยาลัยราชภัฏ นครราชสีมา

6.2 อาจารย์สาวิตรี จันทโรสภา อาจารย์ผู้เชี่ยวชาญด้านสติปัญญาการศึกษาปฐมวัย มหาวิทยาลัยราชภัฏ นครราชสีมา

6.3 ผศ.ธนวัฒน์ จิติธนานันท์ อาจารย์ผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดและประเมิน มหาวิทยาลัยราชภัฏ นครราชสีมา

7. แก้ไขปรับปรุงแบบทดสอบทักษะความสามารถทางคณิตศาสตร์เพื่อนำไปใช้ทดลองจริงต่อไป

ขั้นตอนในการสร้างแบบทดสอบทักษะความสามารถทางคณิตศาสตร์ของเด็กปฐมวัย

1.ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทักษะทางคณิตศาสตร์โดยใช้การเล่นิทานของเด็กปฐมวัยและเครื่องมือวัดความสามารถทางด้านทักษะทางคณิตศาสตร์ของเด็กปฐมวัย

2. สร้างแบบทดสอบวัดทักษะความสามารถทางคณิตศาสตร์ จำนวน 2 ชุดรวม 10 ข้อ ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

ชุดที่ 1 แบบวัดทักษะการนับ จำนวน 5 ข้อ

ชุดที่ 2 แบบวัดทักษะการรู้ค่า รู้จำนวน จำนวน 5 ข้อ

3. นำแบบทดสอบทักษะความสามารถทางคณิตศาสตร์ของเด็กปฐมวัยที่ผู้วิจัยวิจัยสร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่านดังนี้

3.1 อาจารย์พัทธนันท์ เกิดคง อาจารย์ผู้เชี่ยวชาญด้านการศึกษาปฐมวัยมหาวิทยาลัยราชภัฏ นครราชสีมา

3.2 อาจารย์สาวิตรี จันทโรสภา อาจารย์ผู้เชี่ยวชาญด้านการศึกษาปฐมวัย มหาวิทยาลัยราชภัฏ นครราชสีมา

3.3 ผศ.ธนวัฒน์ จิติธนานันท์ อาจารย์ผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดและประเมิน มหาวิทยาลัยราชภัฏ นครราชสีมา

4. นำแบบทดสอบทักษะความสามารถทางคณิตศาสตร์ของเด็กปฐมวัยผ่านการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญมาปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญที่มีความเห็นตรงกัน 2 ใน 3 ท่านดังนี้

4.1 ปรับแบบทดสอบทักษะการนับให้มีความชัดเจน สอดคล้องกับจุดมุ่งหมาย

4.2 ปรับภาพที่ใช้ในแบบวัดทักษะการรู้ค่า รู้จำนวน ให้มีความเหมาะสม

5. แก้ไขปรับปรุงแบบทดสอบวัดทักษะความสามารถทางคณิตศาสตร์เพื่อนำไปใช้ทดลองจริงต่อไป

5. การดำเนินการทดลอง

ในการดำเนินการทดลองผู้วิจัยดำเนินการทดลองดังนี้

1.ขั้นก่อนการทดลอง ก่อนทดลองประเมินเด็กกลุ่มเป้าหมายประเมินทักษะความสามารถทางคณิตศาสตร์ก่อนเรียน

2.ขั้นดำเนินการทดลอง การจัดกิจกรรมเล่านิทานตามแผนจำนวน 5 ครั้ง

3.ขั้นนำเสนอหลังดำเนินการทดลอง ให้เด็กทำแบบทดสอบทักษะความสามารถทางคณิตศาสตร์หลังการจัดประสบการณ์และประเมินทักษะความสามารถทางคณิตศาสตร์หลังการจัดประสบการณ์

1.ขั้นก่อนดำเนินการทดลอง

1.1 ชี้แจงวัตถุประสงค์

1.2 ก่อนทดลองให้นักเรียนทำแบบทดสอบก่อนเรียนด้วยแบบสอวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2.ขั้นดำเนินการทดลอง

มีขั้นตอนดังนี้

2.1 จัดการเรียนการสอนตามแผนการจัดการเรียนเสริมประสบการณ์ด้วยการเล่านิทานและวรรณกรรมจำนวน 5 ครั้ง

ตารางที่ 1 กำหนดกิจกรรมการเรียนการสอนในการทดลอง

ครั้งที่	ว/ด/ป	นิทานเรื่อง	กิจกรรม
1	3 กรกฎาคม 2560	นิทานเรื่องคุณหนึ่งชวนนับ คุณสองชวนนับ	เสริมประสบการณ์
2	4 กรกฎาคม 2560	คุณสามชวนนับ คุณสี่ชวนนับ คุณห้าชวนนับ	เสริมประสบการณ์
3	5 กรกฎาคม 2560	หลานป้านับเลข	เสริมประสบการณ์
4	6 กรกฎาคม 2560	ฝาแฝดตัวกลมถล่มยักษ์จุ่มจิม	เสริมประสบการณ์
5	7 กรกฎาคม 2560	ลูกเปิดหำตัว	เสริมประสบการณ์

3. ขั้นหลังดำเนินการทดลอง

3.1 ให้นักเรียนทำแบบทดสอบหลังเรียนด้วยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

6.เนื้อหา

เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัยความสามารถด้านทักษะทางคณิตศาสตร์ของเด็กปฐมวัยการรู้ค่าจำนวนของนักเรียนชาย-หญิงอายุ 3 ปีชั้นเด็กเล็กปีที่ 1 ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กองค์การบริหารส่วนตำบลหนองบัวศาลา สังกัดองค์การบริหารส่วนตำบลหนองบัวศาลา อำเภอเมือง นครราชสีมา จังหวัดนครราชสีมา

7. ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยใช้ระยะเวลาในการวิจัย 1 สัปดาห์จำนวน 5 วัน ตั้งแต่ วันจันทร์ที่ 3 เดือน กรกฎาคม ถึงวันศุกร์ที่ 7 กรกฎาคม พ.ศ 2560 วันละ 25 นาที โดยทดลองในช่วงเช้าเวลา 09.30 - 09.55 น.

8. การวิเคราะห์ข้อมูล

1. การวิจัยข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยใช้การวิเคราะห์ด้วยเครื่องมือคอมพิวเตอร์โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปในการวิเคราะห์ค่าสถิติครั้งนี้

8.1 หาค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน

8.2 เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยก่อนและหลังการจัดกิจกรรมโดยใช้นิทานและวรรณกรรมเพื่อศึกษาพัฒนาการความสามารถด้านทักษะทางคณิตศาสตร์ของเด็กปฐมวัยโดยใช้ค่าแจกแจง t แบบ Dependent Samples

8.3 สถิติใช้วิเคราะห์ข้อมูล

8.3.1 หาค่าเฉลี่ย (Mean) โดยคำนวณจากสูตร(ล้วน สายยศและอังคณา สายยศ. 2538 : 73) ดังนี้

$$\bar{x} = \frac{\sum x}{N}$$

เมื่อ	$\bar{x}$	แทน	คะแนนเฉลี่ยของกลุ่ม
	$\sum x$	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งกลุ่ม
	N	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง

8.3.2 หาค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation) โดยคำนวณจากสูตร (ล้วน สายยศและอังคณาสายยศ. 2538 : 79) ดังนี้

$$S.D. = \sqrt{\frac{n\sum x^2 - (\sum x)^2}{n(n-1)}}$$

เมื่อ	S.D.	แทน	ความเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนน
	N	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
	$\sum x$	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
	$\sum x^2$	แทน	ผลรวมของกำลังสองของคะแนนนักเรียนแต่ละคนในกลุ่มตัวอย่าง

8.4การแปลผลระดับทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์สำหรับเด็กปฐมวัย

การแปลผลระดับทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์สำหรับเด็กปฐมวัยในการวิจัยครั้งนี้กำหนดการแปลผลในภาพรวมดังต่อไปนี้

8.4.1 การแปลผลโดยภาพรวมภาพรวมทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์คะแนนเต็ม 10 คะแนน
เกณฑ์แปลผลแบ่งเป็น

คะแนนระหว่าง 7.51-10.00	หมายความว่ามีการพัฒนาทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์ในระดับดีมาก
คะแนนระหว่าง 5.01-7.50	หมายความว่ามีการพัฒนาทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์ในระดับดี
คะแนนระหว่าง 2.51-5.00	หมายความว่ามีการพัฒนาทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์ในระดับพอใช้
คะแนนระหว่าง 0.00-2.50	หมายความว่ามีการพัฒนาทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์ในระดับควรปรับปรุง

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้เพื่อให้ข้อมูลที่ได้จากการทดลองและการแปลความหมายจากการวิเคราะห์ข้อมูลเกิดความเข้าใจตรงกันผู้วิจัยจึงได้ใช้สัญลักษณ์ในการวิเคราะห์ดังนี้

N แทนจำนวนเด็กปฐมวัยในกลุ่มตัวอย่าง

X แทนคะแนนเฉลี่ย

SD แทนความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

การวิเคราะห์ข้อมูล

การพัฒนาความสามารถด้านทักษะทางคณิตศาสตร์โดยใช้นิทานและวรรณกรรมเด็กปฐมวัยชั้นเด็กเล็ก ปีที่ 1/3 ของศูนย์พัฒนาเด็กเล็กองค์การบริหารส่วนตำบลหนองบัวศาลา อำเภอเมืองนครราชสีมา จังหวัดนครราชสีมา ในครั้งนี้มีผลการวิเคราะห์ข้อมูลแบ่งเป็น 2 ตอนดังนี้

ตอนที่ 1 ผลสัมฤทธิ์ทางความสามารถด้านทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์ที่จัดการเรียนการสอนโดยใช้นิทานและวรรณกรรม

ตอนที่ 2 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางความสามารถด้านทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์โดยใช้นิทานและวรรณกรรมระหว่างหลังทำกิจกรรมกับก่อนทำกิจกรรม

ตอนที่ 1 ผลสัมฤทธิ์ทางความสามารถด้านทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์ที่จัดการเรียนการสอนโดยใช้นิทานและวรรณกรรม

ผลสัมฤทธิ์ทางความสามารถด้านทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์ที่จัดการเรียนการสอนโดยใช้นิทานและวรรณกรรมแสดงดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ผลสัมฤทธิ์ทางความสามารถด้านทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์ที่จัดการเรียนการสอนโดยใช้นิทานและวรรณกรรม

กลุ่ม	N	ค่าเฉลี่ย $\bar{X}$	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน SD
ก่อนทำกิจกรรม	5	4.40	1.14
หลังทำกิจกรรม	5	7.80	1.48

จากตารางที่ 1 พบว่าหลังจากการจัดกิจกรรมโดยใช้นิทานและวรรณกรรมเพื่อพัฒนาทักษะความสามารถด้านคณิตศาสตร์เด็กปฐมวัยแตกต่างก่อนการทดลองโดยมีค่าเฉลี่ยสูงขึ้นก่อนการทดลอง

ตอนที่ 2 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางความสามารถด้านทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์โดยใช้นิทานและวรรณกรรมระหว่างหลังทำกิจกรรมกับก่อนทำกิจกรรม

ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางความสามารถด้านทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์โดยใช้นิทานและวรรณกรรมระหว่างหลังทำกิจกรรมกับก่อนทำกิจกรรมแสดงดังตารางที่ 2-3

ตารางที่ 2 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางความสามารถด้านทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์โดยใช้นิทานและวรรณกรรมระหว่างหลังทำกิจกรรมกับก่อนทำกิจกรรม

กลุ่ม	ค่าเฉลี่ย $\bar{X}$	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน SD
ก่อนทำกิจกรรม	4.40	1.14
หลังทำกิจกรรม	7.80	1.48

จากตารางที่ 2 พบว่าหลังจากการจัดกิจกรรมโดยใช้นิทานและวรรณกรรมเพื่อพัฒนาทักษะความสามารถด้านคณิตศาสตร์เด็กปฐมวัยแตกต่างจากก่อนการทดลองโดยมีค่าเฉลี่ยสูงขึ้นคือ 7.80 ซึ่งก่อนการทดลองมีค่าเฉลี่ย 4.40

ตารางที่ 3 คะแนนก่อนทำกิจกรรมคะแนนหลังทำกิจกรรมและคะแนนความก้าวหน้าของเด็กปฐมวัยชั้นเด็กเล็ก ปีที่ 1/3

คนที่	คะแนนก่อนทำกิจกรรม (O1)	ระดับ	คะแนนหลังทำกิจกรรม(O2)	ระดับ	คะแนนก้าวหน้า
1	4	พอใช้	8	ดีมาก	4
2	3	พอใช้	6	ดี	3
3	5	พอใช้	7	ดี	2
4	6	ดี	10	ดีมาก	4
5	4	พอใช้	8	ดีมาก	4

จากตารางที่ 3 พบว่าหลังจากการจัดกิจกรรมโดยใช้นิทานและวรรณกรรมเพื่อพัฒนาทักษะความสามารถด้านคณิตศาสตร์เด็กปฐมวัยเด็กปฐมวัยมีระดับคะแนนสูงขึ้นกว่าก่อนการทำกิจกรรมโดยเด็กปฐมวัย 3 คน ได้ระดับคะแนนดีมาก ส่วนเด็กปฐมวัย 2 คน ได้ระดับคะแนนดี

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายและข้อเสนอแนะ

การพัฒนาความสามารถด้านทักษะทางคณิตศาสตร์โดยใช้นิทานและวรรณกรรมเด็กปฐมวัยชั้นเด็กเล็ก ปีที่ 1/3 ของศูนย์พัฒนาเด็กเล็กองค์การบริหารส่วนตำบลหนองบัวศาลา อำเภอหนองเมืองนครราชสีมา จังหวัดนครราชสีมา

จุดมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสามารถด้านทักษะทางคณิตศาสตร์ของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังการจัดประสบการณ์โดยใช้นิทานและวรรณกรรม
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านทักษะทางคณิตศาสตร์ของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังการจัดประสบการณ์โดยใช้นิทานและวรรณกรรม

ขอบเขตของการวิจัย

1. กลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมาย ได้แก่ นักเรียนชาย-หญิงอายุ 3-4 ปี ชั้นเด็กเล็กปีที่ 1 ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กองค์การบริหารส่วนตำบลหนองบัวศาลา สังกัดองค์การบริหารส่วนตำบลหนองบัวศาลา อำเภอเมืองนครราชสีมา จังหวัดนครราชสีมา

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ เด็กปฐมวัยชั้นเด็กเล็กปีที่ 1/3 ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กองค์การบริหารส่วนตำบลหนองบัวศาลา สังกัดองค์การบริหารส่วนตำบลหนองบัวศาลา อำเภอเมืองนครราชสีมา จังหวัดนครราชสีมา จำนวน 5 คน ซึ่งได้จากการเลือกแบบเจาะจง

ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยใช้เวลาในการวิจัย 1 สัปดาห์เป็นเวลา 5 วัน วันละ 25 นาที โดยทดลองในช่วงเช้า 09.30-09.55 น. ในวันจันทร์ - ศุกร์

ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรต้น คือ การเล่านิทานและวรรณกรรม

ตัวแปรตาม ได้แก่ ความสามารถด้านทักษะทางคณิตศาสตร์ ดังนี้

- การนับปากเปล่า 1 – 10
- การรู้ค่ารู้จำนวน 1 – 5

สมมติฐานการวิจัย

เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมโดยใช้นิทานและวรรณกรรมเป็นสื่อเสริมประสบการณ์จะพัฒนาความสามารถด้านทักษะทางคณิตศาสตร์ได้สูงกว่าก่อนได้รับการจัดกิจกรรมโดยใช้นิทานและวรรณกรรมเป็นสื่อเสริมประสบการณ์

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมีเครื่องมือ 2 ประเภท ดังนี้

1. เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองประกอบด้วย

1.1 แผนการจัดประสบการณ์โดยใช้นิทานและวรรณกรรม

1.2 แบบทดสอบความสามารถด้านทักษะทางคณิตศาสตร์

2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านความสามารถด้านทักษะทางคณิตศาสตร์ของเด็กปฐมวัยหลักสูตรการศึกษาปฐมวัยพุทธศักราช 2546

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ดำเนินการทดลองมีลำดับขั้นตอนดังนี้

1. ขอความร่วมมือจากผู้บริหารโรงเรียนในการทำวิจัย

2. ผู้วิจัยได้ทำการสุ่มเด็กนักเรียนชาย- หญิงชั้นเด็กเล็กปีที่ 1 อายุระหว่าง 3 – 4 ปี

ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กองค์การบริหารส่วนตำบลหนองบัวศาลา อำเภอเมืองนครราชสีมา จังหวัดนครราชสีมา โดยการสุ่มแบบเจาะจงและใช้แบบทดสอบพื้นฐานทางคณิตศาสตร์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยเลือกนักเรียนที่มีคะแนนทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์ใน 5 อันดับ สุดท้าย เป็นกลุ่มทดลอง

3. ในการวิจัยผู้วิจัยดำเนินการทดลองในช่วงกิจกรรมเสริมประสบการณ์ ระหว่างวันที่ 3 กรกฎาคม พ.ศ.2560 ถึงวันที่ 7 กรกฎาคม พ.ศ. 2560 ใช้เวลาในการทดลอง 1 สัปดาห์ เป็นเวลา 5 วัน จัดกิจกรรมในวันจันทร์ถึงวันศุกร์ในช่วงเวลา 09.30 – 09.55น. วันละ 25 นาที รวมทั้งสิ้น 5 ครั้ง

4. ทดสอบเด็กกลุ่มทดลองก่อนการทดลองด้วยแบบทดสอบทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

5. ผู้วิจัยทำหน้าที่สอนเด็กกลุ่มทดลองด้วยแผนการจัดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมทักษะความสามารถทางคณิตศาสตร์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

6. หลังการทดลองผู้วิจัยทำการทดสอบเด็กกลุ่มทดลองด้วยแบบทดสอบทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์ชุดเดียวกันที่ได้ทดสอบก่อนการทดลองอีกครั้ง

7. วิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติและสรุปผลการทดลอง

สถิติที่ใช้ในการวิจัย

1. สถิติพื้นฐาน

1.1 คะแนนเฉลี่ย

1.2 ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้สรุปผลการวิจัยได้ ดังนี้

1. เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมโดยใช้นิทานและวรรณกรรมมีคะแนนเฉลี่ยทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์โดยรวม 2 ทักษะ คือทักษะการนับ 1-10 ทักษะการรู้ค่ารู้จำนวน 1-5 อยู่ในระดับดีมากค่าเฉลี่ยหลังการทดลองเท่ากับ 7.80 แตกต่างจากก่อนการทดลองที่มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.40

2. เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมโดยใช้นิทานและวรรณกรรมมีพัฒนาการทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์ในทุกทักษะสูงขึ้นกว่าก่อนการทดลองซึ่งมีคะแนนความก้าวหน้าอยู่ระหว่าง 2-4 คะแนน

อภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยมีประเด็นอภิปราย ดังนี้

การศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาผลของการจัดกิจกรรมโดยใช้นิทานและวรรณกรรมเพื่อพัฒนาทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์เด็กปฐมวัยชั้นเด็กเล็กปีที่ 1 ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กองค์การบริหารส่วนตำบลหนองบัวศาลา อำเภอเมืองนครราชสีมา จังหวัดนครราชสีมา ซึ่งจากการศึกษาค้นคว้าปรากฏผลดังนี้

1. เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมโดยใช้นิทานและวรรณกรรมหลังการทดลองมีการพัฒนาทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์แตกต่างจากก่อนการทดลองโดยมีค่าเฉลี่ยของคะแนนเพิ่มขึ้นทุกคนสามารถอภิปรายผลได้ว่าการที่เด็กมีการพัฒนาทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์สูงขึ้นเนื่องจากได้รับการจัดกิจกรรมโดยใช้นิทานและวรรณกรรมโดยใช้ขั้นตอนการเรียนรู้ตามแผนจัดประสบการณ์การเรียนรู้โดยการใช้นิทานและวรรณกรรมอย่างต่อเนื่องสามารถพัฒนาทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์ของเด็กปฐมวัยได้อย่างมีประสิทธิภาพและเหมาะสมกับพัฒนาการการเรียนรู้ของเด็กปฐมวัยโดยเด็กปฐมวัยมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมการแสดงความคิดเห็นการสนทนาถึงข้อความจากการเรียนรู้เช่นการร่วมนับสิ่งของต่างๆ ในกิจกรรมการนับปากเปล่าร่วมกัน การรู้ถึงค่ารู้จำนวนของตัวเลขทางคณิตศาสตร์โดยครูเป็นผู้กระตุ้นให้เด็กได้คิดร่วมกันแสดงความคิดเห็นและแก้ไขส่วนที่ผิดพลาดเพื่อสร้างความรู้ที่ถูกต้องร่วมกัน

2. การพัฒนาทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์ของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมโดยใช้นิทานและวรรณกรรมเมื่อพิจารณาผลการวิจัยจำแนกเป็นรายทักษะพบว่าหลังจากจัดกิจกรรมโดยใช้นิทานและวรรณกรรมเด็กปฐมวัยมีพัฒนาการทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์โดยรวม 2 ทักษะคือทักษะการนับปากเปล่า 1 – 10 และทักษะการรู้ค่ารู้จำนวนมีค่าเฉลี่ยคะแนนสูงกว่าก่อนการทดลองสามารถอภิปรายผลเป็นทักษะได้ ดังนั้นในการจัดกิจกรรมครูผู้สอนต้องกำหนดผลของการเรียนรู้ที่ชัดเจนซึ่งตรงกับผลการวิจัยผู้วิจัยได้กำหนดผลการเรียนรู้ด้วยทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์ในการเรียนการสอนแต่ละเรื่องไว้ เช่น การนับจำนวนสัตว์ที่มีอยู่ในภาพประกอบการเล่านิทานการบอกจำนวนที่สัมพันธ์กับค่าตัวเลขนั้น ๆ ซึ่งจำแนกอภิปรายตามทักษะได้ดังนี้

2.1 ทักษะการนับปากเปล่า คือความสามารถในการนับเลขเรียงลำดับนิยามประพจน์ (2541:26 – 27) กล่าวว่า การนับถือเป็นคณิตศาสตร์เกี่ยวกับตัวเลขอันดับแรกที่ได้รู้จักแต่การท่องจำตัวเลขได้ไม่ได้หมายความว่าเด็กเข้าใจความหมายเสมอไปเพราะเด็กนับเลขได้ อาจใช้วิธีการท่องตัวเลขไปเรื่อยๆ แต่การนับของเด็กจะมีเหตุผลยิ่งขึ้นหลังจากมีความเข้าใจและใช้ตัวเลขเป็นแล้วและเข้าใจหลักของเหตุผลในเรื่องการเชื่อมโยงตัวเลขกับสิ่งของทั้งหมดเมื่อรวมกันเพราะเด็กจะใช้วิธีนับปากเปล่าเป็นหลัก ๆ ไป เช่น การนับที่ละ 1 นับ 2 นับ 3... กิจกรรมที่เกี่ยวกับการนับควรให้เด็กได้ฝึกจากประสบการณ์จริง เช่น การนับจำนวนเพื่อนที่มาโรงเรียนก็ค้น

มีผู้หญิงที่คนผู้ชายก็คนมี เด็กผมยาวก็คน การนับเป็นกิจกรรมที่ต้องเรียนรู้จากการลงมือกระทำจะทำให้เด็กเกิดความเข้าใจในเรื่องการนับและสามารถเชื่อมโยงกับตัวเลขได้ซึ่งในกิจกรรมการวิจัยที่ส่งเสริมทักษะการนับนั้นจำเป็นที่จะต้องให้เด็กได้เรียนรู้วิธีการนับจากการทำกิจกรรมกลุ่ม หรือจากการที่ครูจัดกิจกรรมเล่านิทานและวรรณกรรมและร่วมกันแสดงความคิดเห็น ทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อน ๆ เนื่องจากการคิดที่มีมากกว่าหนึ่งวิธีในการหาคำตอบจากการนับการที่เด็กได้เรียนรู้ว่าวิธีการนับจากการเพื่อการแลกเปลี่ยนวิธีคิดจะทำให้เด็กเรียนรู้ได้ดีขึ้นการได้หยิบจับไปพร้อมกับการนับเช่นจากรูปภาพจากการเล่านิทานการเล่าไปวาดไป การจัดกิจกรรมตามแผนการจัดประสบการณ์จะทำให้เด็กมีความเข้าใจเรื่องการนับดีมากขึ้น

2.2 ทักษะการรู้ค่า รู้จำนวน คือความสามารถในการจัดและการบอกค่าจำนวนและความสามารถในการเรียงลำดับมากไปน้อยหรือน้อยไปมากลำดับที่ 1 ลำดับที่ 2 ในการวิจัยสังเกตพบว่าความสามารถในการรู้ค่า รู้จำนวนนั้นเด็กจำเป็นต้องมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องของตัวเลขและการนับเสียก่อนจึงจะสามารถเปรียบเทียบได้ว่าสิ่งมากกว่าน้อยกว่า ดังนั้นในการจัดกิจกรรมในรูปแบบกิจกรรมโดยใช้นิทานและวรรณกรรมเด็กจะต้องได้รับประสบการณ์จริงทางคณิตศาสตร์ในชีวิตประจำวันของเด็กในการส่งเสริมความเข้าใจด้วยการใช้นิทานและวรรณกรรมโดยเน้นเด็กเป็นศูนย์กลางเพื่อให้โอกาสเด็กได้สร้างความรู้และทักษะปลูกฝังให้เด็กรู้จักการค้นคว้าและแก้ปัญหาและความรู้ทางคณิตศาสตร์เป็นพื้นฐานและสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้การรู้ค่าของจำนวนสิ่งต่าง ๆ เด็กจะต้องเข้าใจความหมายทางคณิตศาสตร์ เช่น กิจกรรมในการวิจัยโดยใช้นิทานและวรรณกรรมเกี่ยวกับทักษะการรู้ค่ารู้จำนวนและการเสริมด้วยกิจกรรมต่าง ๆ หลังจากการเล่านิทาน เช่น ให้เด็กหยิบสิ่งของตามจำนวนตัวเลขที่ครูกำหนดเป็นการเรียนรู้ทักษะทางคณิตศาสตร์อย่างสนุกสนานและเข้าใจง่ายซึ่งเด็กได้เรียนรู้จากกิจกรรม

ข้อเสนอแนะ

1. ควรมีการศึกษาการจัดกิจกรรมในรูปแบบนิทานและวรรณกรรมพัฒนาทักษะด้านต่างๆ วิทยาศาสตร์สังคมภาษาไทยฯลฯที่แตกต่างกันไปตามรูปแบบการเรียนรู้ เช่น การเล่านิทานเพื่อพัฒนาทักษะทางภาษาเพื่อศึกษาความแตกต่าง
2. ควรมีการนำรูปแบบกิจกรรมโดยใช้นิทานและวรรณกรรมมาจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาทักษะพื้นฐานคณิตศาสตร์ของเด็กหญิงและเด็กชายกลุ่มอื่น ๆ เพื่อหาความแตกต่างในการใช้รูปแบบกิจกรรมการใช้นิทานและวรรณกรรมแบบเดียวกัน
3. ควรมีการศึกษาความแตกต่างในการทำกิจกรรมโดยใช้นิทานและวรรณกรรมระหว่างหนังสือเป็นรูปเล่มและจากไอแพดเพื่อเปรียบเทียบความสนใจความเข้าใจของเด็กปฐมวัย

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กรมัสสร ประเสริฐศักดิ์. (2539). **ทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์ของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์ประกอบคำถามเชิงเหตุผลและคำถามเชิงเปรียบเทียบ**.
 ปริญญาโทศิลปศาสตร.ม. (การศึกษาปฐมวัย). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- กรมวิชาการ. (2543). **แนวการจัดกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างคุณลักษณะดีแก่งมีสุข**. เอกสารรายงาน
 การวิจัยทางการศึกษากระทรวงศึกษาธิการ,
 ----- (2539). **แนวการจัดประสบการณ์ระดับก่อนประถมศึกษา**. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา.
 ----- (2540). **ระเบียบแห่งการศึกษาพระบรมราโชวาทและพระราชดำรัสด้านการศึกษา**.
 กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว,
 ----- (2547). **คู่มือหลักสูตรการศึกษาปฐมวัยพุทธศักราช 2546 (สำหรับเด็กอนุบาล
 อายุ 3-5 ปี)**. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- กุลยา ตันติผลาชีวะ. (2547). **การศึกษาสำหรับผู้ปกครองของเด็กปฐมวัย**. เอกสารคำสอนสาขา
 วิชาการศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
 ----- (2543). **การสอนแบบจิตปัญญาแนวการใช้ในการสร้างแผนการสอนระดับ
 อนุบาลศึกษา**. กรุงเทพฯ : สาขาการศึกษาปฐมวัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
 ----- (2545). **รูปแบบการเรียนการสอนปฐมวัยศึกษา**. กรุงเทพฯ : เอดิสันเพรส
 โปรดักส์จำกัด.
 ----- (2547). **การจัดกิจกรรมการเรียนรู้สำหรับเด็กปฐมวัย**. กรุงเทพฯ : เอดิสันเพรส
 โปรดักส์จำกัด.
 ----- (2547ก). **การจัดกิจกรรมการเรียนรู้สำหรับเด็กปฐมวัย**. กรุงเทพฯ : เอดิสันเพรส
 โปรดักส์จำกัด.
- กุลวรา ชูวงศ์ไพโรจน์. (2535). **เทคนิคการเล่านิทาน.ในเทคนิคความรู้ควรคู่แก่เด็กปฐมวัย**.
 กรุงเทพฯ.
- เกริก ยืนพันธ์. (2539). **การเล่านิทาน**. กรุงเทพฯ : ภาควิชาบรรณารักษศาสตร์คณะมนุษยศาสตร์
 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- ขวัญนุช บุญอยู่สง. (2546). **การส่งเสริมทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์ของเด็กปฐมวัยโดย
 การเล่า“นิทานคณิต”**. ปริญญาโทศิลปศาสตร.ม. (การศึกษาปฐมวัย). กรุงเทพฯ :
 บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ครุรักษ์ ภิมย์รักษ์. (2540). **นักเล่านิทานสร้างนักอ่าน.สารพัฒนาหลักสูตร (กรกฎาคม-กันยายน)**.
- คัทนีญ แก้วมณี. (2544). **การพัฒนาโปรแกรมการเรียนการสอนคณิตศาสตร์สำหรับเด็ก
 วัยอนุบาลโดยใช้ศูนย์การเรียนรู้ที่มีสัญญาณการเรียน**.วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จิตนาวรรณ เตือนฉาย. (2541). **ทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์ของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรม
 ศิลปะวาดภาพนอกห้องเรียน**. ปริญญาโทศิลปศาสตร.ม. (การศึกษาปฐมวัย).
 กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- จันทร์เพ็ญ สุภาพล. (2538). **การศึกษาพฤติกรรมทางสังคมของการศึกษาปฐมวัยที่ได้ฟังนิทาน
 ประกอบดนตรีและนิทานประกอบภาพควบคู่กิจกรรมส่งเสริมพฤติกรรมช่วยเหลือ**.

- ปริญญา นิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิตบัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ฉวีวรรณ นิยมชาติ. (2538). **การพัฒนาความพร้อมทางคณิตศาสตร์ของเด็กก่อนปฐมวัยปฐมวัยศึกษาที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเล่นมุมคณิตศาสตร์อย่างมีแบบแผน.**ปริญญา นิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- ชมนาด เชื้อสุวรรณทวิ. (2542). **การสอนคณิตศาสตร์.** กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- นิตยา ประพุดกิจ. (2541). **คณิตศาสตร์สำหรับเด็กปฐมวัย.** กรุงเทพฯ : โอ.เอส.พรีนติ้งเฮาส์.
- เนื่อน้อง สนับบุญ. (2541). **ความสามารถทางภาษาของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการประสบการณ์การเล่นทาน.**ปริญญา นิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิตบัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- ปิยรัตน์ โพธิ์สอน. (2542). **การพัฒนาความสามารถทางคณิตศาสตร์ของเด็กอนุบาลโดยใช้การประเมินผลแบบพอร์โฟลิโอ.**วิทยานิพนธ์. ครุศาสตรมหาบัณฑิต. (ประถมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- พวงรัตน์ พุ่มคชา. (2545). **การพัฒนาความสามารถทางคณิตศาสตร์ของเด็กอนุบาลที่เรียนโดยใช้เรื่องคณิตศาสตร์.**วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- พรทิพย์ วินโกมินทร์. (2530). **นิทานและหุ่นสำหรับเด็ก.**ปทุมธานี : ฝ่ายเอกสารตำรา วิทยาลัยครูเพชรบุรีวิทยาลงกรณ์.
- เพ็ญจันทร์ เจียบประเสริฐ. (2542). **คณิตศาสตร์สำหรับเด็กปฐมวัย.**คณะครุศาสตร์สถาบันราชภัฏภูเก็ต.
- พัชรี ไชยะสนิท. (2535). **เอกสารประกอบการจัดประสบการณ์เตรียมความพร้อมระดับก่อนประถมศึกษา.**กรุงเทพฯ : ม.ป.พ.
- เยาวพา เดชะคุปต์. (2542). **กิจกรรมสำหรับเด็กปฐมวัย.** กรุงเทพฯ : เอฟกราฟฟิกส์ดีไซน์.
- ล้วน สายยศและอังคณา สายยศ. (2538). **เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา.** พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- วันเนาว์ ยูเด็น. (2542). **นิทานคือชีวิต.** กรุงเทพฯ : องค์การการค้าครูสภา.
- วาโร เพ็งสวัสดิ์. (2542). **การวิจัยทางการศึกษา.** สกลนคร : โปรแกรมวิชาการวัดผลการศึกษาคณะครุศาสตร์สถาบันราชภัฏสกลนคร.
- วาทีณี เจือทอง. (2553). **ผลการจัดกิจกรรมการเล่นที่ส่งเสริมพฤติกรรมความมีระเบียบวินัยสำหรับเด็กปฐมวัย.**วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิตสาขาวิชาการศึกษาศึกษาปฐมวัยมหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี.
- สมศักดิ์ ปรีปุระณะ. (2542). **นิทานความสำคัญและประโยชน์.**ราชบุรี : สถาบันราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง.
- สันพัฒน์ อรุณธาริ. (2535). **สภาพและปัญหาการจัดกิจกรรมสร้างเสริมวินัยเด็กปฐมวัยในโรงเรียนอนุบาลสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนกรุงเทพมหานคร.**วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิตสาขาวิชาการศึกษาศึกษาปฐมวัยจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- (2542). **นิทานสำหรับเด็กปฐมวัย.**ภูเก็ต : โครงการตำราวิชาการราชภัฏเฉลิมพระเกียรติ.
- สมใจ บุญอุรพิภิญโญ. (2539). **นิทานสำหรับคุณหนู.**การศึกษาทม. 20(1) : (ตุลาคม).
- สรรพมงคล จันทรัง. (2544). **การเปรียบเทียบทักษะพื้นฐานคณิตศาสตร์ของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์ทางคณิตศาสตร์ด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอนทางคณิตศาสตร์แบบรายคู่และแบบรายบุคคล.**ปริญญา นิพนธ์กศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย). กรุงเทพฯ :

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.

สิริชนม์ ปิ่นน้อย. (2542). **ผลการใช้เกมคณิตศาสตร์ในการสอนตามแนวคิดคอนสตรัคติวิสต์ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ของเด็กวัยอนุบาล**. วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต. (ประถมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. (2541). **คู่มือการจัดการศึกษาระดับก่อนประถมศึกษา**. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา.

Baroody,A.J. (2000). Does mathematics instruction for three-to five- year-olds really make sense. *Young Children*. 55 (July 2000) : 61-67.

Brewer,J.A. (1995). *Introduction to Early Childhood Education : Preschool through Primary Grades*. Boston : Allyn Bacon.

Hong,H. . (1996). Effects of mathematics learning through children s literature on math Achievement and dispositional outcomes. *Early Childhood Research Quarterly*. 11: 477-494

Kline, K. (2000). Early childhood teachers discuss the standard. *Teaching Children Mathematics*. 6, No.9 (May) : 568-571.

Leeper, Saran Hammond., Dales, Ruth J., Skipper , Dora Sikes., Withersporn, Ralph L. (1974). *Good School for Young Children*. 3d.ed., New your : Macmillan Publishing Co.

Mayesky, Mary. . (1998). *Creative Activities for Young Children*. United States of America : Delmar.

ภาคผนวก ก

คู่มือการใช้แผนการจัดประสบการณ์โดยใช้นิทานและวรรณกรรม
แผนการจัดประสบการณ์โดยใช้นิทานและวรรณกรรม

คู่มือการใช้แผนการจัดกิจกรรมโดยใช้นิทานและวรรณกรรม

หลักการจัดกิจกรรม

การดำเนินการเรียนการสอนตามรูปแบบการจัดกิจกรรมการเล่านิทานและวรรณกรรมมี 3 ขั้นตอน ดังนี้

1. กระตุ้นการเรียนรู้
 - 1.1 ให้สิ่งเร้ากระตุ้นการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับสาระที่ต้องการให้เด็กเรียนอย่างใดอย่างหนึ่งได้แก่นิทานแบบวรรณกรรมสื่อเพื่อเสริมทักษะทางคณิตศาสตร์ไม่บล็อกตัวเลขต่างๆภาพกิจกรรมเกมให้สิ่งเร้าคำถามให้เด็กตอบข้อสิ่งเร้า
 - 1.2 จูงใจให้เด็กคิดและติดตามโดยใช้คำถามหรือการสนทนาหรือการอภิปรายการสังเกตและค้นหา
 - 1.3 ให้สังเกตและค้นคำตอบว่าสิ่งที่เห็นมีข้อสรุปอะไรบ้าง
2. นำสู่กิจกรรมการเล่านิทาน
 - 2.1 ครูเล่านิทานเพื่อส่งเสริมทักษะทางคณิตศาสตร์ในรูปแบบต่างๆการเล่าไปวาดไปการเล่าจากหนังสือนิทานการเล่าจากไอแพด
 - 2.2 การให้เด็กมีส่วนร่วมในกิจกรรมร่วมแสดงความคิดเห็นเพื่อกระตุ้นให้เด็กปฐมวัยเกิดทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์ตามแผนการจัดประสบการณ์
3. สะท้อนสาระที่เรียนรู้

ถามให้เด็กได้ทบทวนความรู้ความเข้าใจสาระที่เรียนจากกิจกรรมโดยใช้นิทานและวรรณกรรมครูกับเด็กสรุปสิ่งที่ได้เรียนรู้ร่วมกัน

บทบาทครู

ในการจัดกิจกรรมโดยใช้นิทานและวรรณกรรมปฏิบัติดังนี้

1. ศึกษาแผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้เข้าใจอย่างชัดเจนก่อนทำกิจกรรม
2. จัดเตรียมสื่ออุปกรณ์ประกอบกิจกรรมให้พร้อม
3. เตรียมความพร้อมของผู้เรียนด้วยกิจกรรมที่ครูเลือกสรรเพื่อนำสู่เรื่องที่เรียน
4. บอกจุดประสงค์การเรียนรู้และวิธีการสอน
5. ดำเนินกิจกรรมตามแผนการเรียนรู้ขณะทำกิจกรรมครูจะต้องประเมินตนเองตลอดเวลาว่ากิจกรรมนั้นกระตุ้นให้เด็กคิดหรือไม่ผู้เรียนสามารถถ่ายโยงความรู้สู่กิจกรรมแบบทดสอบหรือไม่เด็กสามารถสะท้อนความคิดของตนเองได้เพียงใดเด็กมีความรู้ความเข้าใจอะไรเพิ่มขึ้น
6. ให้ผู้เรียนนำเสนอความคิดของตนเองโดยครูวิเคราะห์และป้อนข้อมูลกลับให้ผู้เรียนเล่าอธิบายหรืออภิปรายสิ่งที่กระทำโดยให้สัมพันธ์กับข้อความที่เรียนครูให้เด็กตรวจสอบทบทวนความรู้ความเข้าใจจากงานศิลปะครูต้องตระหนักถึงความแตกต่างของผู้เรียนพร้อมทั้งแสดงความยอมรับช่วยเหลือและสร้างข้อความรู้ที่ทำให้ผู้เรียนค้นพบและรู้ด้วยตนเองมากที่สุด
7. จูงใจให้ผู้เรียนทำกิจกรรมอย่างต่อเนื่องต้องทำให้ผู้เรียนเห็นว่าครูใส่ใจต่อสิ่งที่เกิดขึ้นในชั้นเรียนเสมอพร้อมชี้แนะสิ่งที่นำไปสู่การเรียนรู้ตามจุดประสงค์
8. ใกล้ชิดกับผู้เรียนติดตามการเรียนรู้ของผู้เรียนเข้าร่วมในการทำกิจกรรมกับผู้เรียนด้วยการแจกอุปกรณ์ด้วยตนเองร่วมกิจกรรมกับเด็ก
9. เริ่มการสอนตรงเวลาและจบตรงเวลาที่กำหนดในแผนการเรียนรู้

บทบาทเด็ก

1. ฝึกปฏิบัติกระทำการคิดและการแสดงออกด้วยตนเองในการทำกิจกรรมทุกครั้ง
2. ประเมินการเรียนรู้ร่วมกับครู

นิทานเรื่อง คุณหนึ่งชวนนับ และคุณสองชวนนับ
ชั้นเด็กเล็กอายุ 3 ขวบ

วัน จันทร์ ที่ 3 เดือน กรกฎาคม พ.ศ. 2560 เวลา 25 นาที (09.30-09.55 น)

1. ชื่อกิจกรรม เสริมประสบการณ์

2. จุดประสงค์ในการจัดกิจกรรม

- 1) การใช้นิทานส่งเสริมเรียนรู้ค่าจำนวนตัวเลข
- 2) บอกจำนวนตัวเลขได้
- 3) นำภาพที่มีจำนวนมาจัดเข้าคู่กันได้

3. สาระการเรียนรู้

1) สาระที่ควรเรียนรู้

- นิทานส่งเสริมทักษะจำนวนและตัวเลข
- ค่าจำนวนเลข 1-5 ได้
- นับปากเปล่า 1-10 ได้

2) ประสบการณ์สำคัญ

การคิด

- การรู้จักสิ่งต่างๆด้วยการสังเกต

การใช้ภาษา

- การแสดงความรู้สึกด้วยคำพูด
- การอ่านภาพหรือสัญลักษณ์นับตามจำนวนตัวเลขได้

4.วิธีดำเนินกิจกรรม

ขั้นนำ

- 1.เด็กและครูร่วมกันร้องและทำท่าทางประกอบเพลง ” กระต่ายน้อย ”

ขั้นสอน

2. ครูได้นำนิทานเรื่อง “คุณหนึ่งคุณสองชวนนับ” มาเล่าให้เด็กฟังจนจบ
3. ครูและเด็กร่วมกันสนทนาเกี่ยวกับนิทานเรื่อง “คุณหนึ่งคุณสองชวนนับ” ภาพประกอบให้เด็กมีส่วนร่วม

รวมในกิจกรรม

4. ให้เด็กร่วมกิจกรรมฟังนิทานเรื่อง “คุณหนึ่งคุณสองชวนนับ ” โดยฟังเนื้อหาจากนิทานประกอบภาพ

รวมนับจำนวน

ขั้นสรุป

5. เด็กและครูร่วมกันสรุปนิทานเรื่อง “คุณหนึ่งคุณสองชวนนับ ”
6. ให้เด็กแต่ละคนแบบฝึกทักษะโยงเส้นจับคู่ภาพสัตว์ที่อยู่ในท่าทางแตกต่างกัน

5. สื่อหรือแหล่งการเรียนรู้

1. เพลงกระต่ายน้อย
2. ภาพประกอบหรือสัญลักษณ์ค่าจำนวนตัวเลข 1-5
3. แผ่นภาพประกอบนิทานคุณหนึ่งนับเลข”ขนาด 15x22 นิ้วจำนวน 4 แผ่นภาพ
4. แบบฝึกทักษะโยงเส้นจับคู่ภาพสัตว์ที่มีจำนวนเท่ากัน

6. การประเมินผล

1. ทักษะการสังเกตการรู้ค่าจำนวน
2. การตอบคำถามเกี่ยวกับสัตว์ในนิทานเกี่ยวกับจำนวนตัวเลข

เครื่องมือการประเมิน

1. แบบสังเกตตามรายการประเมินของกิจกรรม
2. แบบสังเกตและประเมินพฤติกรรมรายบุคคล
3. การทำแบบฝึกโยงเส้นจับคู่ภาพสัตว์ที่มีจำนวนเท่ากัน

7.เกณฑ์การวัดผลและประเมินผล

ระดับ	3	ดี
ระดับ	2	พอใช้
ระดับ	1	ปรับปรุง

เพลงกระต่ายน้อย

ฉันเป็นกระต่ายตัวน้อยตัวน้อยมีหางเดียว
 สองหูยาวสั้นกระตึกกระตึกกระตึก
 กระโดดไปมาทำท่ากระตึกกระตึก
 เพื่อนที่รักของฉันคือเธอ

นิทานเรื่อง คุณหนึ่งชวน นับกระต่าย 1 ตัว

สวัสดีเด็กดีน่ารัก	คุณเลขหนึ่งทายักจำฉันได้ไหม
เลขหนึ่งมีจำนวนเท่าใด	ฉันยังงงหนูลองนับดู
กระต่าย 1 ตัวกินผัก	ลิงน้อยน่ารัก 1 ตัวกินกล้วย
ปลาแสนสวย 1 ตัวว่ายมา	หิ่งห้อยไฟน้อย 1 ตัว
เลขหนึ่งมีจำนวนหนึ่ง	ถ้าหนูนับหนึ่งหนูต้องรู้ค่า
นับหนึ่งชู 1 นิ้วขึ้นมา	ใครทำได้มารับดาว 1 ดวง

นิทานเรื่อง คุณสองชวนนับ เต่า 2 ตัว

สวัสดีเด็กดีน่ารัก	คุณเลขสองทายักจำฉันได้ไหม
เลขสองมีจำนวนเท่าใด	ฉันยังงงหนูลองนับดู
ปูก้ามโต 2 ตัวชูก้าม	ปลาฉลาม 2 ตัวเวียนว่าย
ม้าน้ำ 2 ตัววิ่งไว	เจ้ากระดองลายเต่าน้อย 2 ตัว
เลขสองมีจำนวนสอง	ถ้าหนูนับสองหนูต้องรู้ค่า
นับสองชู 2 นิ้วขึ้นมา	ใครทำได้มารับดาว 2 ดวง

ภาพประกอบแผนการสอน สื่อภาพตัวเลข
คุณหนึ่งชวนนับกับคุณสองชวนนับ

บันทึกหลังการจัดกิจกรรม

ในการทดลองในครั้งนี้มีความประทับใจในวิธีการสอนมากเพราะสังเกตว่าเด็กมีความสุขในการทำกิจกรรมมากเด็กสามารถค้นหาคำตอบจากการทำกิจกรรมด้วยตนเองเด็กกล้าแสดงความคิดเห็นมีความสนใจในการทำกิจกรรมในครั้งนี้ดีรู้จักบอกค่าตัวเลขจากการฟังนิทานได้ตามความสามารถของแต่ละคนและสามารถทำกิจกรรมเสริมจากการเล่านิทานได้ดี

ลงชื่อ.....ผู้บันทึก

ครูประจำชั้น

แผนการจัดประสบการณ์
นิทานเรื่อง คุณสามคุณสี่ คุณห้าชวนนับ
ชั้นเด็กเล็กอายุ 3 ขวบ

วัน อังคาร ที่ 2 เดือน กรกฎาคม พ.ศ. 2560 เวลา 25 นาที (09.30-09.55 น)

1. ชื่อกิจกรรม เสริมประสบการณ์

2. จุดประสงค์ในการจัดกิจกรรม

- 1) การใช้นิทานส่งเสริมเรียนรู้ค่าจำนวนตัวเลข
- 2) บอกจำนวนตัวเลขได้
- 3) นำภาพที่มีจำนวนมาจัดเข้าคู่กันได้

3. สารการเรียนรู้

1) สารที่ควรเรียนรู้

- นิทานส่งเสริมทักษะจำนวนและตัวเลข
- ค่าจำนวนเลข 1-5 ได้
- นับปากเปล่า 1-10 ได้

2) ประสบการณ์สำคัญ

การคิด

- การรู้จักสิ่งต่างๆด้วยการสังเกต

การใช้ภาษา

- การแสดงความรู้สึกด้วยคำพูด
- การอ่านภาพหรือสัญลักษณ์นับตามจำนวนตัวเลขได้

4.วิธีดำเนินกิจกรรม

ขั้นนำ

- 1.เด็กและครูร่วมกันร้องและทำท่าทางประกอบเพลง "เต้าน้อย"

ขั้นสอน

2. ครูได้นำนิทานเรื่อง "คุณสามคุณสี่คุณห้าชวนนับเลข" มาเล่าให้เด็กฟังจนจบ
3. ครูและเด็กร่วมกันสนทนาเกี่ยวกับนิทานเรื่อง "คุณสามคุณสี่คุณห้าชวนนับ" ภาพประกอบให้เด็กมีส่วนร่วมในกิจกรรม

4. ให้เด็กร่วมกิจกรรมฟังนิทานเรื่อง "คุณสามคุณสี่คุณห้าชวนนับ" โดยฟังเนื้อหาจากนิทานประกอบภาพร่วมนับจำนวน

ขั้นสรุป

5. เด็กและครูร่วมกันสรุปนิทานเรื่อง "คุณสามคุณสี่คุณห้าชวนนับ"
6. ให้เด็กแต่ละคนทำแบบฝึกทักษะโยงเส้นจับคู่ภาพสัตว์ที่อยู่ในท่าทางแตกต่างกัน

5. สื่อหรือแหล่งการเรียนรู้

1. เพลงเต้าน้อย
2. ภาพประกอบหรือสัญลักษณ์ค่าจำนวนตัวเลข 2
3. แผ่นภาพประกอบนิทานคุณหนึ่งนับเลข" ขนาด 15x22 นิ้วจำนวน 12 แผ่นภาพ
4. แบบฝึกทักษะโยงเส้นจับคู่ภาพสัตว์ที่มีจำนวนเท่ากัน

6. การประเมินผล

1. ทักษะการสังเกตการรู้ค่าจำนวน
2. การตอบคำถามเกี่ยวกับสัตว์ในนิทานเกี่ยวกับจำนวนตัวเลข

เครื่องมือการประเมิน

1. แบบสังเกตตามรายการประเมินของกิจกรรม
2. แบบสังเกตและประเมินพฤติกรรมรายบุคคล
3. การทำแบบฝึกโยงเส้นจับคู่ภาพสัตว์ที่มีจำนวนเท่ากัน

7.เกณฑ์การวัดผลและประเมินผล

ระดับ	3	ดี
ระดับ	2	พอใช้
ระดับ	1	ปรับปรุง

เพลงเต้าน้อย

เต่าเต่าเต่ามันมี 4ขา
4ตีนเดินมามันทำหัว
จิกๆจิกๆ (ซ้ำ)

นิทานเรื่อง คุณสามชนวนับ แมลงปอ 3 ตัว

สวัสดีเด็กดีน่ารัก	คุณเลขสามท่ายักจำฉันได้ไหม
เลขสามมีจำนวนเท่าใด	นั่นยังงิงหนูลองนับดู
ผีเสื้อ 3 ตัวแสนสวย	แมลงปอมาด้วย 3 ตัวบินว่อน
หนอนน้อย 3 ตัว่วงนอน	กบหนึ่ร้อนกระโดดน้ำ 3 ตัว
เลขสามมีจำนวนสาม	ถ้าหนูนับสามหนูต้องรู้ค่า
นับสามชู 3 นิ้วขึ้นมา	ใครทำได้มารับดาว 3 ดวง

นิทานเรื่อง คุณสี่ชนวนับ ลูกหมา 4 ตัว

สวัสดีเด็กดีน่ารัก	คุณเลขสี่ท่ายักจำฉันได้ไหม
เลขสี่มีจำนวนเท่าใด	นั่นยังงิงหนูลองนับดู
ดอกไม้ 4 ดอกสีสด	มด 4 ตัวเดินเป็นแถว
เหมียว เหมียว 4 ตัวเจ้าลูกแมว	นั่งตาแป่วลูกหมา 4 ตัว
เลขสี่มีจำนวนสี่	ถ้าหนูนับสี่หนูต้องรู้ค่า
นับสี่ชู 4 นิ้วขึ้นมา	ใครทำได้มารับดาว 4 ดวง

นิทานเรื่อง คุณทำขวนนับ สัปประรด 5 ผล

สวัสดีเด็กดีน่ารัก	คุณเลขห้าหายทักจำฉันได้ไหม
เลขห้ามีจำนวนเท่าใด	นั่นยังงงหนูลองนับดู
ส้มเขียวหวาน 5 ผลสีส้มสด	สัปประรด 5 หัวรสเปรี้ยวหวาน
มังคุด 5 ผลอยู่ในจาน	แตงโมหวาน 5 ชิ้นกินชื่นใจ
เลขห้ามีจำนวนห้า	ถ้าหนูนับห้าหนูต้องรู้ค่าค่า
นับห้าชู 5 นิ้วขึ้นมา	ใครทำได้มารับดาว 5 ดวง

ภาพประกอบแผนการสอนสื่อตัวเลข
คุณสาม,คุณสี่,คุณห้า ชวนนับ

บันทึกหลังการจัดกิจกรรม

ในการทดลองในครั้งนี้มีความประทับใจในวิธีการสอนมากเพราะสังเกตว่าเด็กมีความสุขในการทำกิจกรรมมากมีสมาธิในการฟังนิทานและทำกิจกรรมมากขึ้นเด็กสามารถค้นหาคำตอบจากการทำกิจกรรมด้วยตนเองเด็กกล้าแสดงความคิดเห็นมีความสนใจในการทำกิจกรรมในครั้งนี้ดีรู้จักบอกค่าตัวเลขจากการฟังนิทานได้ตามความสามารถของแต่ละคนและสามารถทำกิจกรรมเสริมจากการเล่านิทานได้ดี

ลงชื่อ.....ผู้บันทึก

ครูประจำชั้น

แผนการจัดประสบการณ์
นิทานเรื่อง หลานป้านับเลข
ชั้นเด็กเล็กอายุ 3 ขวบ

วัน พุธ ที่ 3 เดือน กรกฎาคม พ.ศ 2560 เวลา 25 นาที (09.30-09.55 น)

1. ชื่อกิจกรรม เสริมประสบการณ์

2. จุดประสงค์ในการจัดกิจกรรม

- 1) การใช้นิทานส่งเสริมเรียนรู้ค่าจำนวนตัวเลข
- 2) บอกจำนวนตัวเลขได้
- 3). นำภาพที่มีจำนวนมาจัดเข้าคู่กันได้

3. สาระการเรียนรู้

1) สาระที่ควรเรียนรู้

- นิทานส่งเสริมทักษะจำนวนและตัวเลข
- ค่าจำนวนเลข 1-5 ได้
- นับปากเปล่า 1-10 ได้

2) ประสบการณ์สำคัญ

การคิด

- การรู้จักสิ่งต่างๆ ด้วยการสังเกต

การใช้ภาษา

- การแสดงความรู้สึกด้วยคำพูด
- การอ่านภาพหรือสัญลักษณ์นับตามจำนวนตัวเลขได้

4.วิธีดำเนินกิจกรรม

ขั้นนำ

- 1.เด็กและครูร่วมกันร้องและทำท่าทางประกอบเพลง ”นิ้วทั้งสิบ”

ขั้นสอน

2. ครูได้นำนิทานเรื่อง “หลานป้านับเลข” มาเล่าให้เด็กฟังจนจบ
3. ครูและเด็กร่วมกันสนทนาเกี่ยวกับนิทานเรื่อง “หลานป้านับเลข” ภาพประกอบให้เด็กมีส่วนร่วมใน

กิจกรรม

4. ให้เด็กร่วมกิจกรรมฟังนิทานเรื่อง “หลานป้านับเลข” โดยฟังเนื้อหาจากนิทานประกอบภาพพร้อมนับ

จำนวน

ขั้นสรุป

5. เด็กและครูร่วมกันสรุปนิทานเรื่อง “หลานป้านับเลข”
6. ให้เด็กแต่ละคนแบบฝึกทักษะโยงเส้นจับคู่ภาพสัตว์ที่อยู่ในท่าทางแตกต่างกัน

5. สื่อหรือแหล่งการเรียนรู้

1. เพลงนิ้วทั้งสิบ
2. ภาพประกอบหรือสัญลักษณ์ค่าจำนวนตัวเลข 3
3. แผ่นภาพประกอบนิทานคุณสามชนนัขนาด 15x22 นิ้วจำนวน 4 แผ่นภาพ
4. แบบฝึกทักษะโยงเส้นจับคู่ภาพสัตว์ที่มีจำนวนเท่ากัน

6. การประเมินผล

1. ทักษะการสังเกตการรู้ค่าจำนวน
2. การตอบคำถามเกี่ยวกับสัตว์ในนิทานเกี่ยวกับจำนวนตัวเลข

เครื่องมือการประเมิน

1. แบบสังเกตตามรายการประเมินของกิจกรรม
2. แบบสังเกตและประเมินพฤติกรรมรายบุคคล
3. การทำแบบฝึกโยงเส้นจับคู่ภาพสัตว์ที่มีจำนวนเท่ากัน

7.เกณฑ์การวัดผลและประเมินผล

ระดับ	3	ดี
ระดับ	2	พอใช้
ระดับ	1	ปรับปรุง

เพลงนิ้วทั้งสิบ

นิ้วโป่งอยู่ไหนอยู่นี้จะอยู่จะ
 สุขสบายดีหรือไรสุขสบายทั้งกายและใจ
 ไปก่อนลาสวัสดิ
 (นิ้วชี้ นิ้วกลาง นิ้วนาง นิ้วก้อย นิ้วฉับ)

นิทานเรื่อง หลานปั้นนבל

วันหนึ่งฝนตกหนักปั้นหลานรักอยู่เดียวดายแสนเศร้าเหงาวิวาย ฟังเสียงในสุดทันทาน
 ผีตัวหนึ่งบินมาเกาะข้างฝา ปันฝันหวานสองข้างมัวแต่คลานถึงข้ากว่าสามแมวเขา
 สี่หมาเห่าโหวกเหวกหอนวิเวกจริงหนอเจ้าห้าเปิดเตาะแตะเข้ามาหาปั้นมันใจจริง
 หกมัลลิวโลดเล่นเช่นจอมแก่นพากันวิ่งเจ็ดนกนารักจริงบินว่อนอยู่ดูวันวาย
 สี่ขาวทั้งแปดนั้นนั่งตัวสั้นคือกระต่ายสิบลิ้งแสนซุกซนช่างสับสุดทันทนา
 เก้าเต่าฉับจะตายมากมายสุดปัญญาปั้นนั่งนับไปมาจากสิบพากลับเร็วไว
 สิบลิ้งเร็วจริงเจ้าน้าเก้าเต่าหาช้าไม่อีกแปดอยู่นั้นไถ่กระต่ายไทยสี่ขาววล
 เจ็ดนกไม่ชักช้าชวนหกม้ามไม่หันหวนห้าเปิดไม่คิดรอนไปด้วยกันไม่ช้าที่
 สี่หมาหยุดเห่าหอนเดินเร็วเข้าขม้นขมิ พาสามแมวเร็วรี้ออกไปเล่นที่กลางลาน
 สิ่งข้างไม่ช้าที่ค่อยจรรลือออกจากบ้านช้าอยู่ไม่ทันกาลหนึ่ง ผีน้อยค่อยบินไป
 บ้านปั้นค่อยปลดปล่อยหัวใจโล่งจิตสดใสเพื่อนๆลากลับไปพบกันใหม่วันหน้าเอย

บันทึกหลังการจัดกิจกรรม

การทดลองในครั้งนี้มีความประทับใจในวิธีการสอนและรูปแบบการจัดกิจกรรมมากเพราะสังเกตว่าเด็กมีความสุขในการทำกิจกรรมมากเด็กสนใจฟังนิทานจากการเล่าในหนังสือนิทานพร้อมสนใจดูรูปภาพประกอบการเล่านิทานเด็กสามารถค้นหาคำตอบจากการทำกิจกรรมด้วยตนเองเด็กกล้าแสดงความคิดเห็นมีความสนใจในการทำกิจกรรมในครั้งนี้ดีรู้จักบอกค่าตัวเลขจากการฟังนิทานได้ตามความสามารถของแต่ละคนและสามารถทำกิจกรรมเสริมจากการเล่านิทานได้ดี

ลงชื่อ.....ผู้บันทึก

ครูประจำชั้น

ภาคผนวก ข

คู่มือการใช้แบบทดสอบทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์
ตัวอย่างแบบทดสอบทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์

คู่มือการใช้แบบทดสอบ

แบบทดสอบทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์ของเด็กปฐมวัย

ลักษณะทั่วไปของแบบทดสอบ

1. แบบทดสอบชุดนี้ใช้สำหรับการทดสอบทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์ทักษะการนับทักษะการรู้ค่า-รู้จำนวนของเด็กปฐมวัยชั้นเด็กเล็กปีที่ 1 อายุ 3-4 ปีได้รับการจัดกิจกรรมโดยใช้นิทานและวรรณกรรมเพื่อการเรียนรู้โดยเป็นแบบประเมินรายบุคคล

2. แบบทดสอบประกอบด้วยชุดคำถามทั้งหมด จำนวน 2 ชุดซึ่งรวมทั้งสิ้น 10 ข้อและเป็นการประเมินโดยให้ผู้รับการประเมินทำเครื่องหมายวาดรูปหรือระบายสีตามคำสั่งที่เห็นว่าถูกต้องที่สุดตามคำสั่ง จำแนกได้ดังต่อไปนี้

ชุดที่ 1 ด้านการนับจำนวน 5 ข้อ

ชุดที่ 2 ด้านการรู้ค่ารู้จำนวนจำนวน 5 ข้อ

การตรวจให้คะแนน

แบบทดสอบชุดนี้ใช้สำหรับการประเมินทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์สำหรับเด็กปฐมวัยนี้ได้มีการตรวจให้คะแนนดังต่อไปนี้

ข้อที่ตอบได้ถูกต้องให้คะแนน 1 คะแนน

ข้อที่ตอบผิดไม่ได้ตอบหรือตอบมากกว่า 1 ข้อ ให้คะแนน 0 คะแนน

การกำหนดเวลาในการทดสอบ

ระยะเวลาที่ใช้ในการทดสอบทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์สำหรับเด็กปฐมวัย กำหนดให้ข้อละ 1 นาทีรวมระยะเวลาโดยเฉลี่ยประมาณ 30 นาที

การเตรียมการก่อนการทดสอบ

1. สถานที่ทดสอบควรเป็นห้องที่สภาพแวดล้อมทั้งภายในและภายนอกที่เอื้ออำนวยต่อผู้รับการทดสอบเป็นต้นว่ามีแสงสว่างที่เพียงพอโต๊ะเก้าอี้จัดให้เหมาะสมกับผู้รับการทดสอบและไม่มีเสียงดังรบกวนจนเกินไป

2. ผู้ดำเนินการทดสอบต้องทำหน้าที่อ่านคำสั่งให้ผู้รับการทดสอบฟังและทำดังนี้จึงต้องอ่านคู่มือในการทดสอบแต่ละตอนให้เข้าใจล่วงหน้าเพื่อให้คุ้นเคยกับสิ่งที่ต้องปฏิบัติในเวลาดำเนินการ

3. เตรียมอุปกรณ์ที่เด็กจำเป็นต้องใช้ในการทดสอบดังนี้

3.1 ดินสอสำหรับแจกผู้รับการทดสอบเพื่อใช้ในการทำแบบทดสอบและควรมีสำรองไว้ด้วย

3.2 ดินสอสีกแว่นสีดำและสีน้ำตาล

3.3 นาฬิกาจับเวลา 1 เรือน

4. การเตรียมตัวผู้รับการทดสอบ

4.1 ก่อนดำเนินการทดสอบควรให้ผู้รับการทดสอบทำธุระส่วนตัวก่อน เช่น ดื่มน้ำ เข้าห้องน้ำให้เรียบร้อยเพื่อให้ผู้รับการทดสอบมีสมาธิในการทดสอบ

4.2 ผู้ดำเนินการทดสอบควรสร้างความคุ้นเคยกับผู้รับการทดสอบโดยการทักทาย พูดคุยและไม่ทำให้ผู้รับการทดสอบวิตกกังวลเมื่อเห็นว่าผู้รับการทดสอบพร้อมจึงเริ่มดำเนินการทดสอบ

4.3 ผู้ดำเนินการทดสอบควรแนะนำการเขียนเครื่องหมายต่าง ๆ ที่มีในแบบทดสอบให้เด็กดูอย่างชัดเจนบนกระดานดำและอุปกรณ์ต่าง ๆ เมื่อเห็นว่าผู้รับการทดสอบเข้าใจและพร้อมจึงเริ่มทำการทดสอบ

การดำเนินการทดสอบตามขั้นตอน

1. ผู้ดำเนินการทดสอบ เขียนชื่อ-นามสกุล ที่หน้าปกแบบทดสอบของผู้รับการทดสอบทุกคนให้เรียบร้อยก่อนดำเนินการทดสอบทุกครั้ง
2. ดำเนินการทดสอบทีละ 1 ชุด ผู้ดำเนินการทดสอบอ่านแบบทดสอบข้อละ 2 ครั้งและสังเกตเด็กทุกคนทำ
3. เมื่อดำเนินการทดสอบเสร็จให้ผู้รับการทดสอบคว่ำแบบทดสอบแล้วหยุดพัก เช่น ดื่มน้ำหรือเข้าห้องน้ำ
4. ผู้ทดสอบทำการเก็บรวบรวมแบบทดสอบ

ตัวอย่างแบบทดสอบทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์
ชุดที่1 ทักษะการนับ

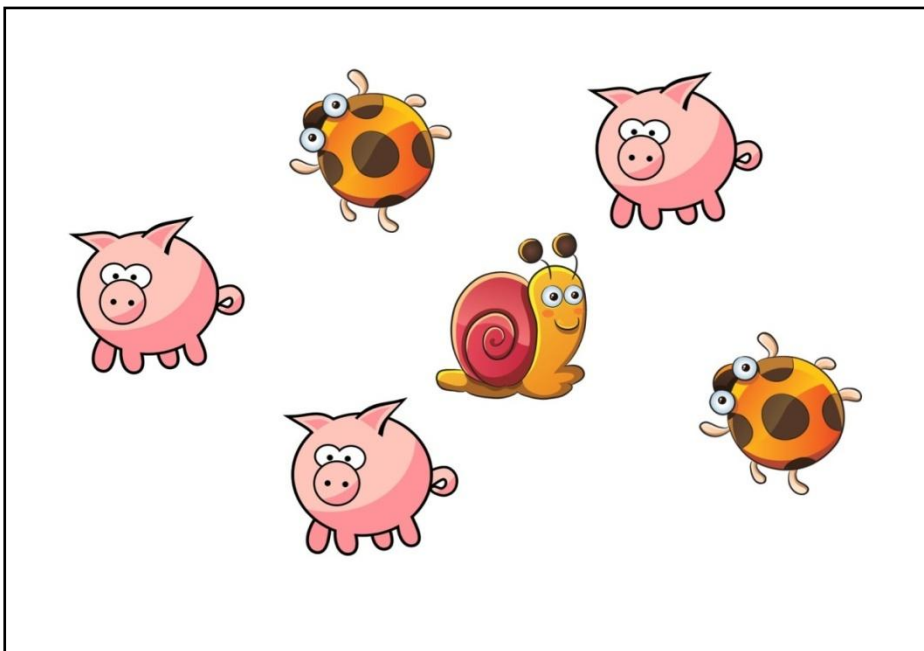
ข้อตัวอย่างตอนที่ 1

ครู นักเรียนดูตอนที่ 1 (ครูชี้ให้เด็กดูตอนที่ 1 แล้วอ่านคำสั่งให้เด็กฟัง)

คำสั่ง ให้นักเรียนวงกลม ○ ตัวเลขที่มีจำนวนเท่ากับสัตว์ที่ปรากฏอยู่ในภาพ

นักเรียนปฏิบัติ นักเรียนนับจำนวนภาพที่กำหนดให้พร้อมวงกลมตัวเลขตามจำนวนที่นับ

ตัวอย่างคู่มือแบบทดสอบทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์ชุดที่1ทักษะการนับ

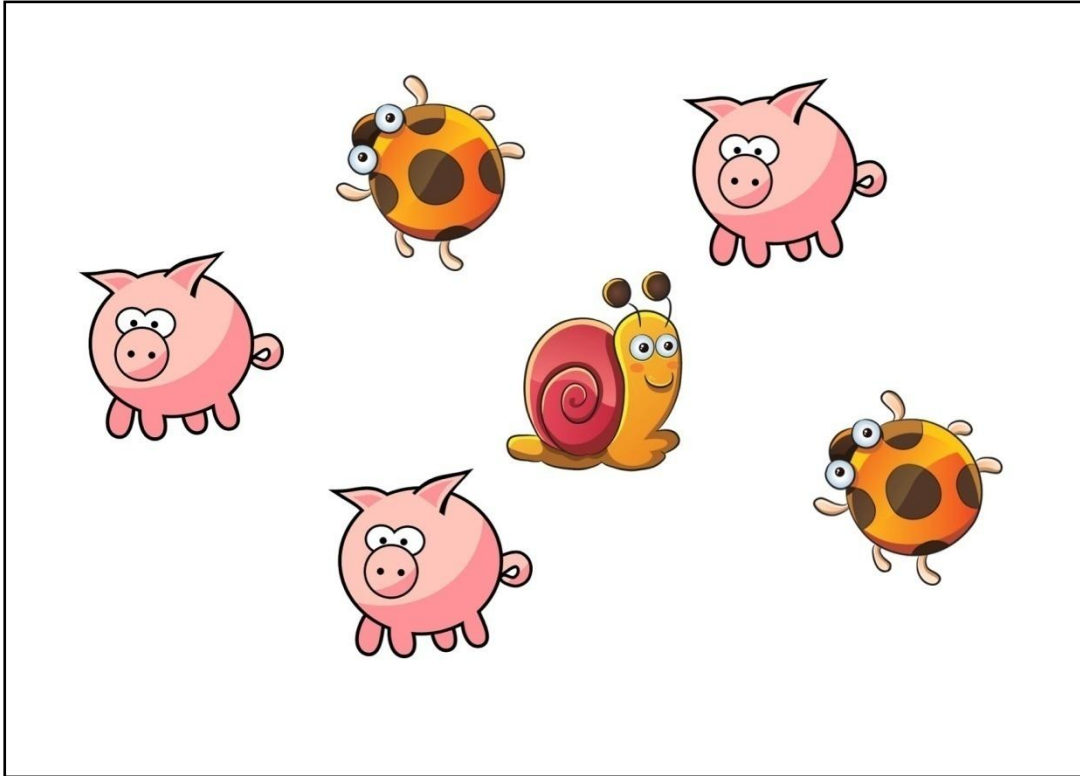
มีจำนวนเท่ากับ 1 2 3

แบบทดสอบทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์สำหรับเด็กปฐมวัย

ระดับชั้นเด็กเล็กปีที่ 1 (3 ขวบ)

ทักษะการนับ

คำชี้แจง ให้นักเรียนวงกลม ตัวเลขที่มีจำนวนเท่ากับสัตว์ที่ปรากฏอยู่ในภาพ

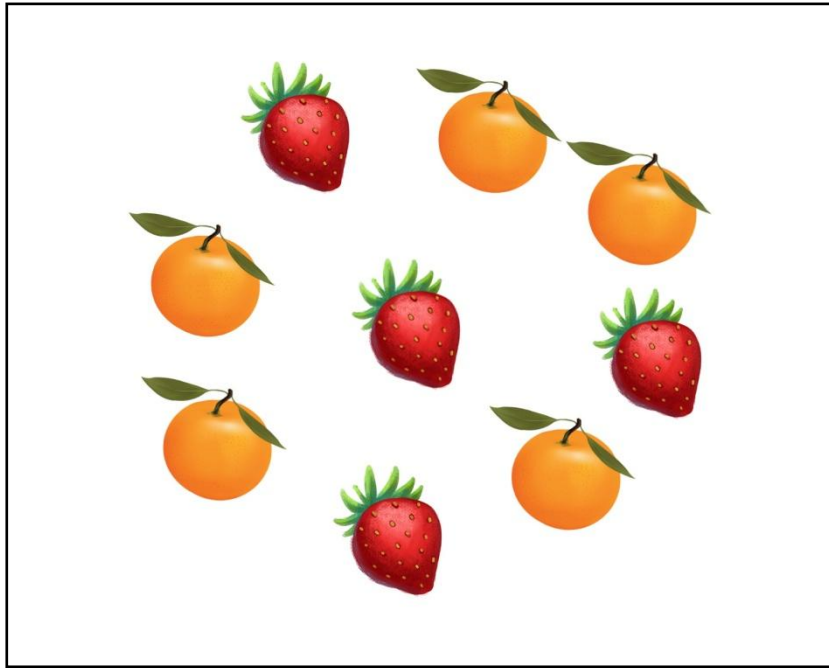
มีจำนวนเท่ากับ 1 2 3

แบบทดสอบทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์สำหรับเด็กปฐมวัย

ระดับชั้นเด็กเล็กปีที่ 1 (3 ขวบ)

ทักษะการนับ

คำชี้แจง ให้นักเรียนวงกลม ข้อที่จำนวนสัญลักษณ์เท่ากับผลไม้ที่ปรากฏอยู่ในภาพ

1. เท่ากับเท่าไร

1.

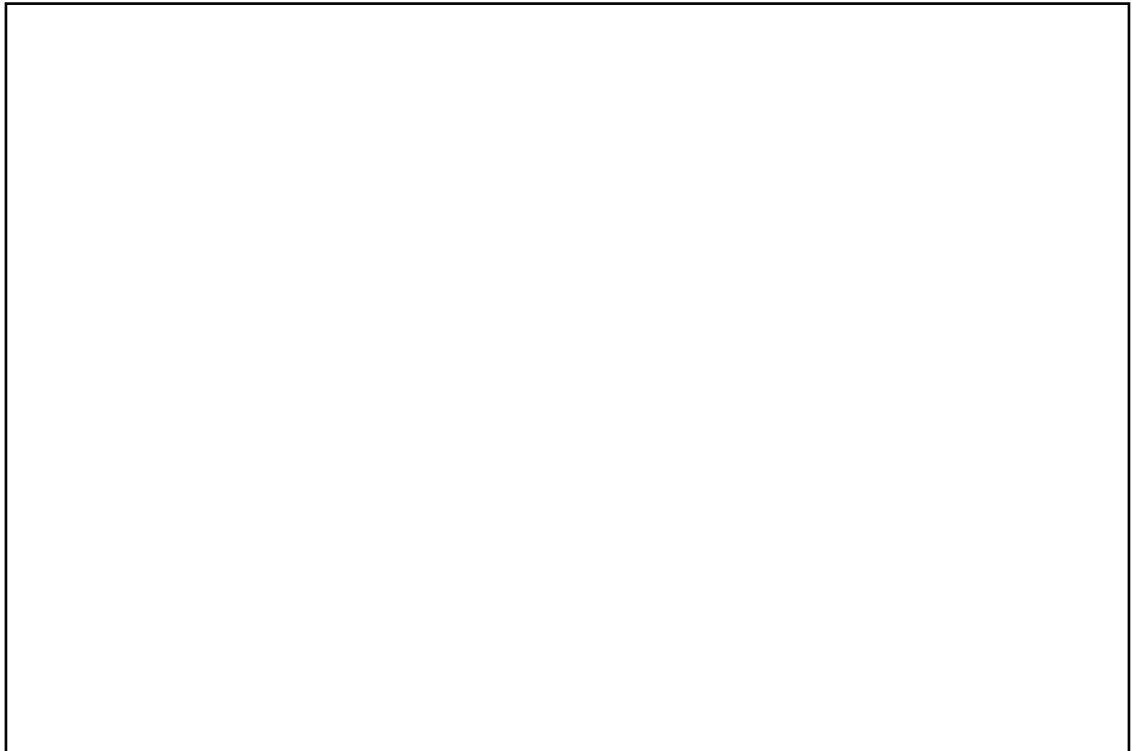
2.

แบบทดสอบทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์สำหรับเด็กปฐมวัย

ระดับชั้นเด็กเล็กปีที่ 1 (3 ขวบ)

ทักษะการรู้ค่า รู้จำนวน

คำชี้แจง ให้นักเรียนวาดรูปสิ่งที่มีจำนวนเท่ากับ 1 ลงในช่องสี่เหลี่ยมด้านล่าง

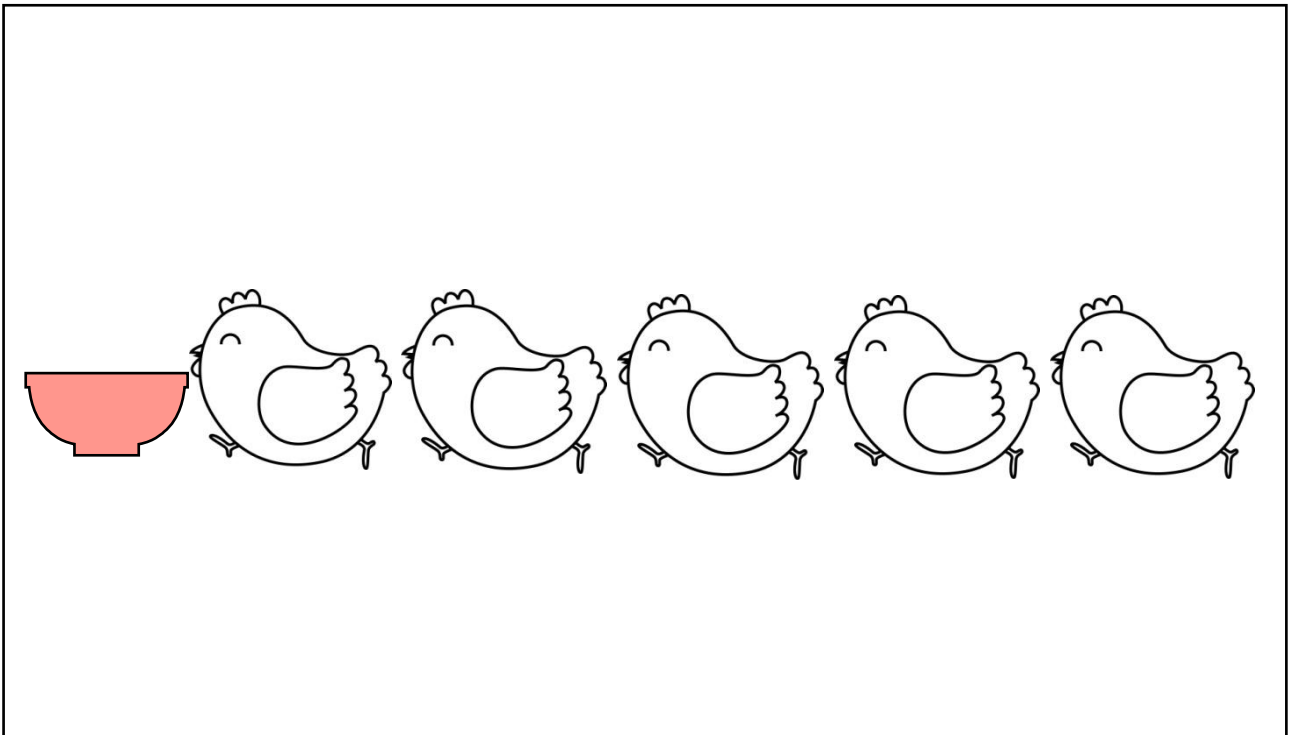

แบบทดสอบทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์สำหรับเด็กปฐมวัย

ระดับชั้นเด็กเล็กปีที่ 1 (3 ขวบ)

ทักษะการนับ

คำชี้แจงให้นักเรียนระบายสีภาพไก่ลำดับที่ 3 นับจากด้านหน้า

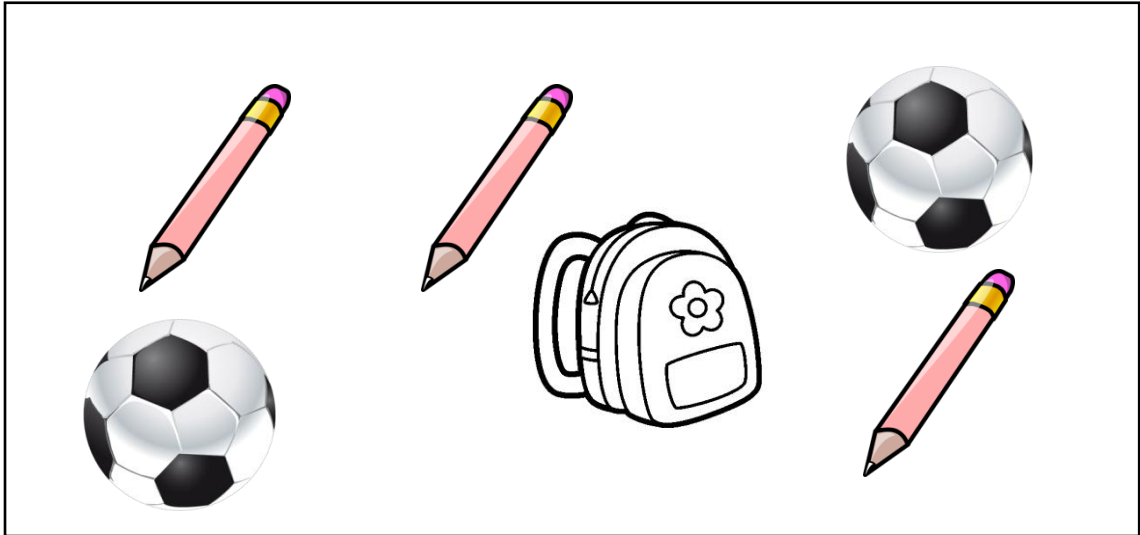

แบบทดสอบทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์สำหรับเด็กปฐมวัย

ระดับชั้นเด็กเล็กปีที่ 1 (3 ขวบ)

ทักษะการรู้ค่า รู้จำนวน

คำชี้แจง ให้นักเรียนนับจำนวนสิ่งของในภาพระบายสีลงใน ตามจำนวนที่นับได้

ลูกบอล

3

2

1

แบบทดสอบทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์สำหรับเด็กปฐมวัย
ระดับชั้นเด็กเล็กปีที่ 1 (3 ขวบ)
ทักษะการรู้ค่า การรู้จำนวน

คำชี้แจงจงระบายสีกลีบดอกไม้ตามจำนวนตัวเลข

แบบทดสอบทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์สำหรับเด็กปฐมวัย
 ระดับชั้นเด็กเล็กปีที่ 1(3ขวบ)
 ทักษะการรู้ค่า รู้จำนวน

คำชี้แจง จงลากเส้นโยงให้ถูกต้องกับตัวเลขจำนวน1-5

3

2

4

1

5

แบบทดสอบทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์สำหรับเด็กปฐมวัย
ระดับชั้นเด็กเล็กปีที่ 1 (3 ขวบ)
ทักษะการรู้ค่า การรู้จำนวน

คำชี้แจง จงระบายสีกลีบดอกไม้ตามจำนวนตัวเลข

แบบทดสอบทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์สำหรับเด็กปฐมวัย

ระดับชั้นเด็กเล็กปีที่ 1 (3 ขวบ)

ทักษะการนับ

คำชี้แจง ให้นักเรียนกากบาท ✕ ทับรูปสัตว์ตัวที่ 5 นับจากด้านหน้า

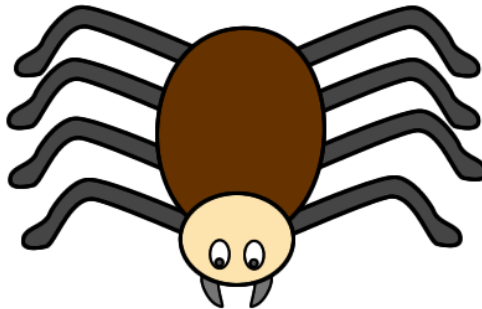

แบบทดสอบทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์สำหรับเด็กปฐมวัย

ระดับชั้นเด็กเล็กปีที่ 1 (3ขวบ)

ทักษะการนับ

คำชี้แจง ให้นักเรียนกากบาท ✕ ทับรูปสัตว์ตัวที่มี ขา 4 ขา

ภาคผนวก ค
สื่อนิทาน

นิทานเรื่อง คุณหนึ่งขานนับ

กระต่าย 1 ตัว

(ผู้แต่ง: อ. ปิยะพันธุ์ ศรีคำ)

สัตว์สี่เท้าดี น่ารัก
จำใจได้ไหม

คุณเลขหนึ่งพาออก

เลขหนึ่งมีจำนวนเท่าใด นับสิ่งใดใหญ่ของนับดู

กระต่าย 1 ตัวกินผัก นมกล้วยน้ำว้า 1 ตัวกินกล้วย

ปลาแสนสวย 1 ตัวว่ายน้ำ หิ่งห้อย นกฟ้า นกน้อย 1 ตัว

เลขหนึ่งมีจำนวนหนึ่ง ถ้าหนูนับหนึ่งใหญ่ต้องรู้ค่า

นับหนึ่งดู 1 ตัวขึ้นเขา โคกทำไม้มาขึ้นเขา 1 ลาน

นิทานเรื่อง คุณสองขานนับ

เต่า 2 ตัว

(ผู้แต่ง: อ. ปิยะพันธุ์ ศรีคำ)

สัตว์สี่เท้าดี น่ารัก
จำใจได้ไหม

คุณเลขสองพาออก

เลขสองมีจำนวนเท่าใด นับสิ่งใดใหญ่ของนับดู

ปูเตี้ยโต 2 ตัวกินผัก ปลาแสนสวย 2 ตัวว่ายน้ำ

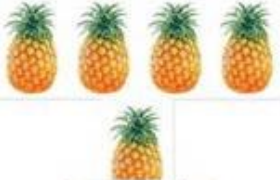
ม้าป่า 2 ตัววิ่งเร็ว เจ้ากระต่ายแสนน่ารัก 2 ตัว

เลขสองมีจำนวนสอง ถ้าหนูนับสองใหญ่ต้องรู้ค่า

นับสองดู 2 ตัวขึ้นเขา โคกทำไม้มาขึ้นเขา 2 ลาน

นิทานเรื่อง คุณห้าขานนับ

ส้ม 5 ผล

ส้ม 5 ผล

(ผู้แต่ง: อ. ปิยะพันธุ์ ศรีคำ)

สัตว์สี่เท้าดี น่ารัก
จำใจได้ไหม

คุณเลขห้า

เลขห้ามีจำนวนเท่าใด นับสิ่งใดใหญ่ของนับดู

ส้มแสนหวาน 5 ผลสีส้มสด ส้มเปรี้ยว 5 ผลรสเปรี้ยว

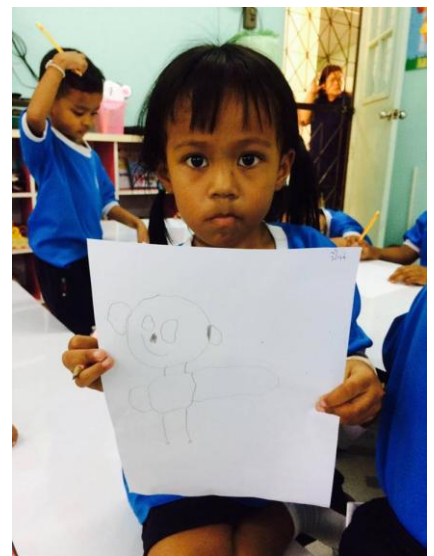
กล้วย 5 ผลสุกนิ่ม แอปเปิ้ล 5 ผลกรอบ

เลขห้ามีจำนวนห้า ถ้าหนูนับห้าใหญ่ต้องรู้ค่า

นับห้าดู 5 ตัวขึ้นเขา โคกทำไม้มาขึ้นเขา 5 ลาน

ภาคผนวก ง
รูปภาพประกอบการจัดกิจกรรม

รูปภาพประกอบการจัดกิจกรรม

รูปภาพประกอบการจัดกิจกรรมก่อนการทดลอง

รูปภาพประกอบการจัดกิจกรรมหลังการทดลอง

ภาคผนวก จ
หนังสือขออนุญาตทำวิจัย

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ ส่วนการศึกษา องค์การบริหารส่วนตำบลหนองบัวศาลา
 ที่ 2560/ วันที่ มิถุนายน 30 2560
 เรื่อง ขออนุญาตการทำวิจัย
 เรียน หัวหน้าศูนย์พัฒนาเด็กเล็กองค์การบริหารส่วนตำบลหนองบัวศาลา

ด้วยข้าพเจ้า นางสาวเนตรนภา ช่องงาม ขออนุญาตทำวิจัย เรื่องการพัฒนาทักษะทางคณิตศาสตร์ของเด็กปฐมวัยโดยใช้นิทานและวรรณกรรม เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาทักษะพื้นฐานทางคณิตศาสตร์ของเด็กปฐมวัย ภายในศูนย์พัฒนาเด็กเล็กองค์การบริหารส่วนตำบลหนองบัวศาลา ต่อไป

ระยะเวลาการวิจัย ปีการศึกษา 2560.ศ.พ กรกฎาคม 3 ตั้งแต่วันจันทร์ที่ 2560ถึงวันศุกร์ที่ 2560.ศ.พ กรกฎาคม 7

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใคร่ขออนุญาต เก็บข้อมูลและทำการวิจัย ภายในศูนย์พัฒนาเด็กเล็กองค์การบริหารส่วนตำบลหนองบัวศาลา อำเภอเมือง จังหวัดนครราชสีมา

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุมัติทำการวิจัย และเก็บข้อมูล

ลงชื่อ

)นางสาวเนตรนภา ช่องงาม)
 ผู้ดูแลเด็ก ตำแหน่ง

ลงชื่อ

) นางสาวธัญญา ไร่รัมย์)
 ตำแหน่ง หัวหน้าศูนย์พัฒนาเด็กเล็กองค์การบริหารส่วนตำบลหนองบัวศาลา

ประวัติผู้วิจัย

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อสกุล	นางสาวเนตรนภา ช่องงาม
วันเดือนปีเกิด	10 สิงหาคม พ.ศ 2524
สถานที่เกิด	อำเภอเมืองนครราชสีมา จังหวัดนครราชสีมา
ที่อยู่ปัจจุบัน	122 หมู่ 10 ตำบลหนองบัวศาลา อำเภอเมือง จังหวัดนครราชสีมา รหัสไปรษณีย์ 30000 โทรศัพท์ 087-2591406
ตำแหน่งหน้าที่ปัจจุบัน	ผู้ดูแลเด็กเล็ก เด็กอนุบาลและปฐมวัย
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กองค์การบริหารส่วนตำบลหนองบัวศาลา อำเภอเมือง จังหวัดนครราชสีมา 30000
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ.2540	มัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนบุญวัฒนา อำเภอเมืองจังหวัดนครราชสีมา
พ.ศ.2543	ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) คณะวิชาบริหารธุรกิจ
สาขาวิชา	คอมพิวเตอร์ธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ นครราชสีมา
พ.ศ.2545	ปริญญา บริหารธุรกิจบัณฑิต (ระบบสารสนเทศ) วิชาเอก ระบบ สารสนเทศ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาค ตะวันออกเฉียงเหนือ นครราชสีมา
พ.ศ.2552	ปริญญา ประกาศนียบัตรบัณฑิต คณะศึกษาศาสตร์ สาขาวิชา การสอน มหาวิทยาลัยวงษ์ชวลิตกุล
พ.ศ. 2560	กำลังศึกษา คณะครุศาสตร์ เอกการศึกษาปฐมวัย มหาวิทยาลัยสวนดุสิตกรุงเทพมหานคร